

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 446 · CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,70 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,80 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,75 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 1,50 €
5. avgust 2011.

U SMRTNOM STRAHU

★ DOK HOLIDEJ ★

446

Frenk Larami

U SMRTNOM STRAHU

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 446

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Viktorija Draginčić

Naslov originala

Frank Laramy

THE FEAR OF DEATH

Recenzija i adaptacija

Maja Draginčić

Likovna obrada naslovne strane

Branislav Kerac

Ilustracija

Branislav Kerac

Branislav Perković

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 27. VII 2011.

Tržište: 5. VIII 2011.

CIP-Katalogizacija u publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад
82-31 (5)

DOK Holidej / odgovorni urednik Viktorija
Draginčić. – 1972, br. 1 -. – Novi Sad: Marketprint,
1972-, -21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353-0000

COBISS. SR-ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: Štamparija GRAFOPRODUKT d.o.o. Novi Sad, Desanke Maksimović 54

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Viktorija Draginčić

Naslov originala: Frank Laramy – THE FEAR OF DEATH

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Maja Draginčić

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Bajron Pulok je mračnog izraza lica posmatrao čoveka koji je sedeo vezan za stoličicu. Bio je tako surovo i podmuklo pričvršćen da mu je gornji deo tela vezama zabačen unazad, a glava žicom preko čela nasilno potisnuta na potiljak. Tako je bio prinuđen da gleda Bajrona Puloka koji je stajao pred njim visok, širok i snažan. Ako je želeo da više ne gleda svog mučitelja morao je da zatvori oči. Međutim, izdržavao je Pulokov preteći pogled.

– To bi bilo to, Romero – rekao je Bajron Pulok. – Mora ti biti jasno da te sada više ne mogu pustiti da živiš.

Rekavši to, mučitelj je uzeo u ruku revolver velikog kalibra. Bila je to smrtna presuda. Šerifu Terensu Romero je od prvog trenutka bilo jasno da ne može očekivati milost.

– Neka si proklet, Pulok! – kazao je ogorčeno. – Jednog dana će se i za tebe naći majstor. Niko ne može izbeći zasluženu kaznu.

Bajron Pulok se pakosno osmehnu.

– Čovek koji bi mene mogao oboriti na leđa se još nije rodio. Tek treba da se rodi! Video si, uostalom, sopstvenim očima da sve konce držim u rukama. Zbog toga su te i poslali ovamo. Sada znaš istinu, ali s njom ne možeš započeti ništa. Nemaš sreće, šerife!

Smešeci se i dalje zlobno otvorio je burence revolvera i okrenuo magacin. Unutra je bio samo jedan metak. Razbojnik je opet smislio nešto kako bi mučio svog zatvorenika. Po njegovom mišljenju nešto sasvim izuzetno. Pogubljenje „srećnim metkom”.

Taj lupež! Hteo je da se naslađuje smrtnim strahom svoje žrtve. Šerif Terens Romero, međutim, nije pokazivao strah iako ga je osećao. Ni jedan čovek ne umire rado, pogotovo na tako užasan način.

Čuvar zakona je uložio sav trud da bi se pokazao hrabrim, iako mu je to padalo teško. Hteo je da uskrati Puloku taj poslednji đavolski trijumf. Pulok približi cev revolvera veoma blizu šerifove glave, a onda zatvori oči i još jednom okrete magacin revolvera. Ni sam nije znao hoće se metak oglasiti ili neće. Povukao je obarač. Šerif se nesvesno zgrči i zatvori oči. Nadao se još jedino da neće biti suviše bolno.

Bio je to pakleni trenutak. Onda, čulo se samo jedno metalno – klik!

Šerif Romero se izvio samo onoliko koliko su mu to veze dozvoljavale. Nalazio se na ivici ludila. U glavi su mu se kovitlale nepovezane misli. Nije bio u stanju da shvati šta se zbiva. Jeknuo je očajnički. Tri tipa koja su stajala iza

svoga gazde smejala su se kikota. Cela ova predstava bila je baš po njihovom ukusu.

Šerif Terens Romero ponovo otvori oči. Ludački sjaj se video u njima, divlji plamen. Bio je to pogled umno poremećenog čoveka. Niko živi nije mogao da izdrži takve duševne muke, pa ni jedan šerif o čijoj hrabrosti se pričalo.

Iznenada se vrata na podrumu otvoriše, a plamen sveće se zaleluja pri kratkom naletu promaje.

– Ne! Pustite me!

Žena koja je uletela u prostoriju bila je van sebe. Njena duga plava kosa viorila je oko glave i ličila na grivu ponija u punom trku. Iza nje se pojavile dvojica s namerom da je šćepaju. Međutim, kao da nisu znali tačno šta bi počeli s njom. Muškarca bi sabili u zemlju do sada, ali ženu? To je i za ove okorele momke bilo nešto drugo. Pre svega, jer se radilo o ženi koja je smatrana Pulokovom ljubavnicom. Zbog toga su i delovali bespomoćno.

– Ostavite je na miru! Nestanite! – naredio je Pulok.

Izraz lica vezanog šerifa postao je donekle normalan.

– Ajvi! – jeknuo je to ime poslednjom snagom. Delovao je kao davljenik koji se hvata za slamku.

Ajvi se kao furija ustremi na Bajrona Puloka. On je udario tako žestoko da je pala pred njega na kolena. Podrugljivo joj se smejao.

– Znači, htela si da budeš prisutna?

– Ne, ne to...

Bajron Pulok protrlja svoje crne guste brkove koji su mu prekrivali gornju usnu.

– Ne možeš ga spasiti, Ajvi!

Plavokosa žena je plakala i uzdisala.

– Učiniću sve što tražiš, Bajrone.

– Ja ću u svakom slučaju dobiti sve, Ajvi!

Bila je to jeziva scena. Čak je i trojici tvrdokornih ubica koji su stajali u pozadini zastao dah. Prosto je bilo neverovatno kako Pulok postupa sa svojom ljubavnicom.

– Htela si da ga pridobiješ, da bude na tvojoj strani. Posmatram te već odavno, Ajvi. Stalno pokušavaš, ne odustaješ. Od kada se poznajemo ne činiš ništa drugo nego pokušavaš da mi iskopaš grob. To smeraju i drugi ljudi, poznato mi je. Niko to neće uspeti, jer ja sve držim čvrsto u svojim rukama.

– Udaću se za tebe! – ječala je očajna. – Rekla sam ti već da ću učiniti sve što budeš tražio od mene.

– Ti si izgleda najzad postala razumna, Ajvi?

– Učiniću to za Terensa – kazala je slabim glasom. Bila je na kraju snaga. Suviše je dugo bila mučena. Sada je bila spremna da podnese najveću žrtvu. To je, uostalom, on odlučno zahtevao od nje.

– Znači toliko ga voliš? – pitao je surovi čovek.

Samo ga je pogledala.

– Ti mora da si luda, Ajvi – promrsio je. – Ti izgleda još uvek nisi shvatila

šta se ovde odigrava. Misliš da bi na neki način mogla da pridobiješ pravog momka, zavedeš ga, a onda da on mene sredi! Uobražavaš da nisam primetio šta se duboko u tebi odigrava. Tvoj cilj je da me uništiš, a moj cilj je oduvek bio da ti otme grad koji si osnovala. Tvoj lep mali grad, Mejo Siti. Imala si visoke ciljeve, znam to, Ajvi. Skoro si i uspela u tome. Ajvi Mejo, ti si zaista prava budala!

U prostoriji je vladala avetinjska atmosfera. Sve je ovo slušao šerif vezan i osuđen na smrt. Nedaleko od njega klečala je uplakana devojkica, a korak ispred nje raskoračen snažan i moćan Bajron Pulok.

– Tebi još ne pripada sve – kazala je očajna. – Sve je upisano na moje ime.

– Zbog toga i hoću da se oženim tobom.

Njegove reči bile su nemilosrdne kao tanad i svaki je bio pogodak.

– Zbog toga – nastavio je uperivši revolver na šerifa – ne mogu da ga ostavim...

Ajvi Mejo poskoči i htela da odgurne Puloka. On je, međutim, udari zverski, tako da je pala na zemlju.

– Držite je čvrsto – naredio je ledenim glasom. Bio je zaista zver u ljudskom obličju.

Šerif je sve to pratio razrogačenih očiju. Svaki sekund je za njega bio pakao. Onda je konačno odjeknuo sada već spasonosan pucanj. Mrtav šerif je opuštenog tela bio još uvek čvrsto vezan. Ajvi Mejo je ležala zgrčena kao da je i ona mrtva. Barutni dim se ra-

zilazio polako u podrumskoj prostoriji pod svodovima u kojoj je upravo izvršeno pogubljenje.

Pogubljenje jednog USA šerifa.

– Uprkos tome bićeš moja žena – kazao je Pulok. – Ili ćeš se i dalje odupirati?

Ćutala je lica zarivenog u šake. Pulok nije mogao da vidi da ona nije još odustala.

– Ako to još uvek nećeš – nastavio je – uzeću malo tvoju porodicu na nišan. Tvog oca i tvoja tri brata, onda ćeš ti biti kriva za sve. Za to ćeš morati da odgovaraš kada se budeš njima pridružila na onom svetu.

Pogodio je u najosetljivije mesto. Birać je svaku reč da bi to postigao. Ona nije proslovila ni reč.

– Hoćeš li me slušati, Ajvi?

Očajna, klimnula je potvrdno glavom.

– Izvedite je odavde – naredio je. – Foksi! Ti si mi odgovoran za nju. Okej?

Foksi je bio ozloglašeni sadista. Čak su ga i prostitutke mrzele. Ajvi oseti hladnu jezu na leđima kada je Foksi dokopao za mišicu i povukao napolje govoreći – Okej, gazda! – pritom su se pogledali i namignuli jedan drugom.

U zasvođenom delu podruma ostao je obasjan buktinjama i svećama gazda bande ubica, njegova žrtva i njegova tri odana zločinca.

– Zakopajte ga negde napolju – kazao je – ali tako da nikada niko ne nađe ni trag.

Trojica ubica su već znala šta im valja činiti. Imali su iskustva. Već više ljudi je odvučeno u jedan kanjon i tamo za uvek nestalo sa lica zemlje. Čak i jednog šerifa. I ovoga koji je upravo ubijen čekalo je isto.

– Gazda! – rekao je Džerald Koen i pogledao Puloka upitno.

– Da, Džeralde.

Taj Džerald Koen je bio tip u kojeg se uopšte nije moglo prodreti. Nejasan, zbunjujući. Verovatno je jedino Bajron Pulok imao poverenja u njega. – Samo reci, Džeralde – ohrabrivao ga je gazda. – Mene baš zanima šta ti to leži na srcu.

– Pa ne znam ni sam, gazda...

– Hajde, kaži već jednom – gazda mu je spustio ruku na rame i strpljivo čekao da čuje šta ima da mu kaže. Ostala dva momka su ih gledala prilično zbunjeno.

– Ja joj ne bih verovao, gazda – šaputao je Koen. – Ta žena ima u telu samog đavola. Ona će ti još navući nesreću na vrat.

– Pa, ne bih rekao da si u pravu Džeralde.

– Hoćeš li zaista da se oženiš njome, gazda?

– Šta mi drugo preostaje? Svi rudnici su na njeno ime – pritom pljasnu Koen po plećima. – Sve je to inače glupost. Oženiću je, a onda...

Učinio je veoma rečit pokret prešavši rukom preko vrata. Obojica se isceriše. Ajvi Mejo je već sada, moglo se reći, bila mrtva.

II

Dok Holidej je odmah prepoznao šerifa. A i šerif njega.

Taj lupež se zvao Noel Fuller. Ovde u Lejtonu je nosio ime Rob Šnajder. Bio je ubica za kojim je raspisana poternica. Uprkos svemu, uspeo je da izađe i da ovde u Lejtonu postane šerif. Hteo je to i da ostane po svaku cenu.

– Holidej! – vikao je. – Najzad sam te šćepao – rekavši to, izvukao je revolver. Džordžijancu nije preostajalo ništa drugo, nije imao izbora. Morao je da puca. Ovde se radilo o borbi za goli život.

Meci su se ukrstili, a trenutak zatim je Noel Fuller ležao na podu saluna. Krv je lila iznad njegove šerifske zvezde.

Holidej je ubio jednog šerifa! U salunu je nekoliko trenutaka vladala pritiskajuća tišina, a posle toga nastao je metež, pakao.

Holidej je, međutim, već krenuo. Izabrao je najkraći put. Snažnim skokom spasao se kroz prozor.

Čovek iz Džordžije nije mario za to da se pravda ili da objašnjava. Nalazio se na jednom od najopasnijih tragova. Guverneru i Vajatu Erpu je obećao da će dati sve od sebe da uhvati i privede Ajvi Mejo.

Bilo je, međutim, nemoguće približiti joj se. To je u međuvremenu, shvatio iz iskustva. Zbog toga je odlučio da počne od početka i to u Lejtonu. Tu je hteo da otkrije neki trag. Naravno, nije ni slutio da ubica za kojim se tra-

ga ovde nosi zvezdu. I naravno da ga taj zločinac poznaje. To je omelo sve Holidejeve planove. Sada je morao prvo da vidi kako da umakne odavde. Bilo je krajnje vreme.

Sva sreća što je stajao kraj prozora kada je šerif naišao. Samo tako je mogao da se spase skokom kroz prozor.

Sada je u celom gradu zavládala uzbuna. Njihovog šerifa je ubio neki stranac.

Zove se Dok Holidej. Ako ga se samo dočepaju, tog ubice, obesiće ga o prvo drvo.

To je i pustolovu i kockaru, Holideju bilo jasno. U ovakvim slučajevima uvek je sve rešavano po kratkom postupku, tamo gde zakon nije još stajao na čvrstim nogama. A Lejton je bio jedan od najgorih od svih paklenih gradova na Zapadu. To što su ovde imali šerifa bila je obična farsa. Sve je to Holideju bilo poznato iz brojnih tajnih izveštaja.

Niko nije znao da je ovde Noel Fuller nosio zvezdu. On je pripadao grupi velikih „majstora” u prerušavanju i obmanjivanju. Osim toga, stalno je menjao imena. Ovog puta se zvao Rob Šnajder. Za razliku od fotografije na poternici bio je glatko obrijan, a kosa mu je bila veoma kratko ošišana. Nije nikakvo čudo što ga do sada nisu prepoznali.

Jedino Holideja nije mogao da prevari. Sada je, posle okršaja u salunu, posle kojeg je šerif ostao da leži mrtav, grabio nezadrživo kroz jednu krivudavu, tamnu uličicu. Njih je bilo mnogo.

Sve su se ulivale u široku glavnu ulicu, ali su samo oni koji su dobro poznavali grad, znali kuda svaka od njih vodi.

Na početku ulice su se čuli glasovi. Nekoliko ljudi sa bakljama je upravo krenulo tuda.

– Četiri čoveka ovamo! – povika neko ostrim glasom. – Da li je grad sa spoljne strane dobro obezbeđen, Korti?

– Sve je jasno, Rasti, ne brini!

Glasni povici i žamor ispunili su sve ulice Lejtona. Dopirali su i do najzabačenijih njegovih delova. Rob Šnajder je po svemu sudeći bio ovde veoma omiljena ličnost, jer se u protivnom građani ne bi trudili toliko da uhvate njegovog ubicu i da ga obese.

Holidej još nije mogao da vidi ljude koji su prodrli u ulicu, jer je na deset metara od njega bila oštra krivina koja je stvarala neku vrstu lakta. Iza krivine se nazirala svetlost baklji. Čak se i njihov miris mogao osetiti. Preostajao mu je najviše jedan minut. Toliko, procenio je, će njegovim gonjocima biti potrebno da ga stignu i sateraju u tesnac. Oni sigurno neće grnuti ovamo na slepo nego će se kretati oprezno i što je najgore osvetljivati svako udubljenje na koje budu naišli.

Džordžijanac je pažljivo opipavao kameni zid uz koji se kretao. Bilo je bezbroj pukotina i udubljenja koje je neko spretan mogao da koristi i uspenatra se uz zid. Holidej je to bar hteo da pokuša. Verovao je da će imati sreće. Uostalom, to je bila njegova jedina šansa. Ako bi ga gonjoci otkrili ovde,

mogao je odmah, bez oklevanja, da prosvira metak sebi kroz glavu.

Srećom, našao je pukotinu kroz koju je mogao da provuče vrhove prstiju. Negde u visini kolena bio je manji ispust na koji je mogao da stavi vrhove čizama. Podigao se na mišice, a trenutak kasnije visio je pola metra iznad kamenog zida. Napredovao je pedalj po pedalj. Činilo mu se da visi iznad tla već čitavu večnost. U stvari, napredovao je prilično uspešno. Glasovi su postajali glasniji, a svetlost baklji sve jača i jasnija.

Holidej se nalazio tačno ispod simsa nekog prozora. Gonjen, pogledao je gore i pomislio da ako uspe rukama da dosegne ispust, biće bar za kratko spasen.

Sreća mu je i dalje bila naklonjena. Uspeo je da dokopa neku gvozdenu šipku koja je izbijala iz kamenog zida. To mu je omogućilo da se uhvati čvrsto i sigurno. Ta šipka je bila kao spas posle mukotrpnog pentranja. Imao je još više sreće. Uspeo je odmah da se dokopa simsa. Prozor je bio otvoren. To mu je delovalo kao čudo, dar božji! Još bolje, kao poziv!

Ne oklevajući više ni časa, Holidej se prebacio preko simsa i sledećeg trenutka se obreo u nekoj tamnoj prostoriji. S mukom je uspevao da umiri svoje isprekidano disanje. Čuo je da su gonioci najzad stigli do kraja slepe uličice. Svetlost baklji osvetlila je tavanicu prostorije u kojoj se nalazio.

– Čudilo bi me da smo ga našli ovde – čuo je nečiji glas. – Ovo ovde je prava klopka za miševe.

– To on nije mogao znati – umešao se drugi gonilac.

– To je, uostalom, svejedno. Gubimo se odavde. Verovatno ćemo negde biti potrebni!

Holidej se osmehnuo. Bio je zadovoljan. Niko neće posumnjati da je tu u ovoj prostoriji. Znači, za početak je na sigurnom. Sada može da se odmori desetak minuta, a onda potraži pravi, pogodan put za bekstvo.

Ostaje, međutim, pitanje kuda da beži. Uskoro će tragati za njim u čitavoj jezerskoj oblasti. Za Dokom Holidejom, ubicom šerifa! To bi moglo biti još teže. Odjednom mu se lice sledi. Nesvesno se trgao jer mu je nešto hladno dodirnulo potiljak. Bez sumnje se radilo o cevi nekog oružja. Momak mu se prikrao nečujno kao mačka. Morao je imati takođe i mačije oči, jer u ovom mraku inače ne bi mogao tako nepogrešivo pronaći Dokov potiljak, tim pre što je posle upada u ovu tamnu prostoriju, da bi bio neprimećen i dalje ležao potrbuške. Hteo je da se u tom položaju malo odmori i dođe do daha posle napornog i vratolomnog pentranja uz zid. Nije računao s tim da se u ovoj prostoriji nalazi neko.

– Ako sada zgrčim prst, bićeš mrtav – čuo se hladan glas. – No, možda ja to neću učiniti – čuo je ove reči koje je popratio tihi smeh.

Doku je sada bilo jasno da ima posla sa ženom. Odahnuo je i okrenuo je

glavu lagano da bi mogao podići pogled i osmotriti je. Međutim, pritisak cevi revolvera se pojačao.

– Ostani da ležiš, Holideje – naredila je nepoznata odlučno. – Sve dok ti ja ne naredim nešto drugo.

– O keji, leđi!

Zakikotala se i stavila mu jednu nogu na leđa. Osetio je da nosi cipele sa visokim, šiljatim potpeticama. Rado bi video nogu u toj cipeli. Sam sebi se nasmejavao. Baš sada je našao u ovoj situaciji da misli na to?!

Možda ta žena uopšte nije lepa. Ako bude zle sreće još će mu se udvarati. O takvim situacijama kružile su najluđe priče.

– Uzeću ti sada „pucaljku”! – kazala je žena. – Teško tebi ako nešto budeš pokušao. Gotov si!

Primetio je kojom brzinom se sagнула i slobodnom rukom mu izvadila „kolt” iz futrole. Radila je to više nego vešto. Umela je, nema šta, da razoruža čoveka.

Dopustio je da to uradi bez otpora.

– Imam još uz sebe i mali „deringer” – kazao je – Uzmite sve, leđi. Cenim da ćemo se nas dvoje „podnositi”.

– Nisam baš sigurna u to – uzvratila je i našla mu u unutrašnjem džepu „deringer” a u sari čizme nož. Ostao je da leži mirno dok ga je opipavala tragajući i dalje za oružjem. Kada je završila pretraživanje izmakla se unazad.

– Sada ćeš lagano ustati – naredila je. – Nemoj smetnuti s uma da se ja u mraku snalazim isto tako dobro kao

neka noćna ptica – Dokove oči su se u međuvremenu prilično navikle na mrak. Mogao je da razaznaje konture. Uprkos tome, ova situacija mu je delovala prilično avetinjski. Napeto je očekivao da sazna šta ova žena smeras njim.

Nosila je dugu belu odeću, verovatno spavaćicu ili neku sobnu haljinu. Imala je dugu plavu kosu koja joj je padala do preko ramena. Osim toga bila je prilično visoka i izgleda dugonoga.

– Svuci odeću! – naredila je.

– Sa zadovoljstvom.

– Nemoj se prerano radovati, Holideje!

Njen glas nije bio samo hladan i jasan, bilo je u njemu i prilične razmetljivosti. Poznavao je takvu vrstu žena. Spadale su među veoma opasne.

– Hajde kreni – siktala je. – Ako ne budeš učinio sve što ti naredim, ubiću te.

To je izgleda mislila sasvim ozbiljno.

– Odaj mi bar čemu sve to – promrsi Dok.

– Ti nemaš prava da ovde postavljaš bilo kakva pitanja – odbrusila mu je sikćući. Pao si meni na milost i nemilost. To ti je slično onome kada se proda duša đavolu. Gotovo je onda s tvojim pogrešnim potezima.

Džordžijanac slegnu ramenima.

– Priznajem poraz i predajem se!

Posle te izjave je skinuo sve sa sebe. Stao je tako nag kao pokislo pseto nasred prostorije, a plavuša dugih nogu ga je obišla nekoliko puta kao divlja zver.

Čuo je njeno ubrzano disanje. Jedva je mogla da potisne i prikrije svoje uzbuđenje. Gurnula ga je u leđa revolverom.

– Hajde, kreni – naredila je. – Do kreveta ako ga možeš videti!

– Ne vidim baš ništa.

Ona se zakikota veselo.

– Hoćeš li ti mene da uhvatiš za ruku i povedeš? Posmatrala sam kako si odmeravao zid koji si posle preskočio. Dole na ulici je bilo isto toliko mračno kao i ovde u sobi.

– O kej – uzdahnio je. – Ponovo polažem oružje i predajem se, gospo. Kakve još želje imaš?

– Lezi na postelju potrbuške. Licem na dole!

Spustio se na široku udobnu postelju. Ispružio se i na trenutak sklopio oči. Osećao se kao na sedmom nebu. Zamišljao je, naime, da ova plavuša sme-
ra niz divnih stvari s njim. No, samo što se opružio sasvim i razmišljao o onome šta predstoji, a ono se već dogodilo. Čuo je samo jedno škljocanje i jedan metalni obruč je bio zatvoren oko desnog zgloba. Nesvesno je pokušao da digne ruku bez uspeha. Bila mu je vezana za masivnu postelju.

– Ja sam ti već rekla da se ne radiješ prerano! – promrsila je žena. – No, ovo služi samo radi moje sigurnosti. Ja sam žena koja je opremljena potrebnim stvarima za svaku situaciju! Savetujem ti da i dalje budeš ućtiv i poslušan, dragi moj. Možeš se prilično slobodno kretati jer je lanac dug dva

metra. Sada si moj zarobljenik i mogu raditi s tobom što mi je volja!

Glas joj je podrhtavao. S mukom je obuzdavala uzbuđenje. Dok se protegnu. Na žalost, nije mogao da je vidi, ne više od svetlog obrisa u mraku. Jedva je čekao da je osmotri pri svetlosti.

– Za to me ne moraš okivati u lance – kazao je. – Ja garantovano nisam nezahvalan. Možeš mi verovati na reč.

– Hoću da budem potpuno sigurna – odgovorila je. – Osim toga, ova situacija mi predstavlja zadovoljstvo.

– Reci, molim te, da nisam ja uleteo u neki specijalnu „javnu kuću“?

– Moja kuća nije „javna kuća“! – odbrusila je. – Ja sam časna žena. Udo-
vica. Nasledila sam od svog muža dva bogata rudnika srebra. U međuvremenu mi je ostao još jedan. Ako ne budem nešto učinila, ako se ne dogodi nešto, izgubiću i taj drugi. Onda ću biti siromašna kao crkveni miš.

– Tebi je, dakle, potreban čovek koji će ti pomoći – zaključiti.

– Neko tvog kalibra, Holidej. Gledam na tvoj dolazak ovde kao na prst sudbine.

Napolju u gradu galama nije prestajala. Uzbuđenje zbog iznenadne nasilne smrti čuvara zakona nije se smirivalo.

– Mogu te ovde sakrivati nekoliko dana – kazala mu je. – Dok ne prođe gužva i dok se duhovi ne smire.

– I toliko dugo nameravaš da me držiš vezanog lancem? – nasmešio se pustolov.

– Sve zavisi od tebe, Holidej!

– Šta tražiš od mene?

– U početku ništa, baš ništa. Hoću samo da te stavim na probu. Moram znati tačno na čemu sam kada si ti u pitanju.

Prišla je prozoru, nagnula se napo-
lje, privukla drvene kapke a zatim
navukla i teške zavese. Posle toga je
upalila lampu koja je stajala na ma-
lom stolu. Svetlost kao da je obavila
njenu pojavu. Bio je to prizor koji do-
tadašnje blago uzbuđenje u Doku pre-
tvorilo u plamen. Izgledala je upravo
onako kako je on i zamišljao. Bila je
visoka, vitka i imala duge lepo obliko-
vane noge. Cipele sa izuzetno visokim
potpeticama, činile su je još višom i
vitkijom. Nasmejala se koketno i upa-
lila i drugu lampu. Sada je mogao da
vidi ono što je trenutak ranije mogao
da nasluti. Zastao mu je dah.

Bela odeća koju je nosila bila je od
veoma tanke, prozirne materije. Kroz
nju se mogla videti svaka pojedinost
njenog tela.

Bio je to zaista očaravajući prizor.

Lepa žena bila je potpuno svesna
utiska koji je načinila na ovog lepog
čoveka. Uživala je u tome.

– Ti si, dakle, ubio šerifa – kazala je.

– To je bilo dobro delo za mene, Dok.
Naravno, u očima svih drugih delo
koje zaslužuje najtežu kaznu, linč ili
vešala! Ako bi im pao u ruke ubili bi
te na licu mesta. Zbog čega si ga ubio,
Holidej?

– U pitanju je staro neprijateljstvo –
odgovorio je. – Bili smo u svoje vreme

ogorčeni suparnici. Moram li sve do
detalja da ispričam?

Odmahnula je nemarno rukom.

– Zanemari! – kazala je – Mene in-
teresuje samo sadašnjost i budućnost,
a ne prošlost. Stajala sam na prozo-
ru kada su u salunu odjeknuli pucnji.
Nisam bila naročito radoznala niti za-
interesovana. Onda sam čula užasnu
galamu i povike da je šerif ubjen. To je
mogao da učini samo stranac u ovom
gradu, što mi je odmah bilo jasno Holi-
deje! Nešto kasnije videla sam te kako
zamičeš u ovu uličicu. U prvom trenut-
ku sam htela da ti dobacim uže da bi
mogao da se uzveresh uz zid. Međutim,
promenila sam odluku. Bila sam rado-
znala kako ćeš se izvući iz te gužve.

– A da nisam uspeo, šta onda?

Posmatrala ga je netremice smišlja-
jući odgovor. U svakom slučaju sada
je mislila drugačije, ali to nije htela da
pokaže.

– Tada bi im pao u ruke i... gotovo! –
kazala je hladnokrvno. – Sada, među-
tim, znam da si ti čovek posebnog ka-
libra. Izgleda mi da si ti onakav čovek
kakvog sam uvek očekivala i nadala
mu se. Mogao bi me osloboditi nevolja
i rešiti probleme koji me pritiskuju.
Isplatilo bi ti se! U svakom pogledu!

Pokrenula se i bela haljina se raz-
dvojila na sredini. U tom času je Ho-
lideju bilo još toplije nego prethodnog
trenutka. Stajala je udaljena od njega
na manje od dva metra i miris njene
kože prijatno mu je golicao nozdrve.

Bilo je to veoma teško izdržati. Go-
tovo gore nego stajati vezan za stub i

podnositi mučenje. Gnevno je okrenuo glavu i zagledao se u tavanicu ukrašenu gipsanim ornamentima.

– Dokle misliš ovo da isteruješ? – pitao je gnevno. – Naravno da sam spreman da ti pomognem. Meni, uostalom, i ne preostaje ništa drugo ako želim da izvučem živu glavu iz ovog grada. Upućen sam na tvoju pomoć. Kako se ti uopšte zoveš, ni to ne znam?

– Eloiz Hart.

– O kej, Eloiz. Pređimo na stvar!

Klimnula je potvrdno glavom. Onda se pokrenula. Pri svakom koraku njihalala se izazovno. Zastala je tik ispred prostrane postelje. Njena bedra su se sada nalazila u visini Holidejovih očiju.

Markantni čovek pruži obe ruke prema njoj. Lanac na njegovoj desnoj ruci je zazvečao, ali ga nije sputavao u pokretima. Ovo sve je ispalo kao uspela varijanta jedne zaista neobične ljubavne igre. Istina, nju je morao izmisliti neko čija je mašta bila bar malo izopačena. No, slušao je već o tim oblicima uživanja kao što su vezivanje pa čak i bičevanje. Dok baš nije imao naklonosti za to, iako je voleo lepe žene. Dograbio je Eloiz Hart za kukove i privukao je sebi. Bilo je sasvim jasno da se ona nalazi već odavno u stanju izuzetnog uzbuđenja. Između njenih butina kao da se usijalo ugljevlje.

Kao ljubavnica bila je divlja, u pravom smislu te reči. Mogla se bezmalo opisati kao „uništiteljka muškaraca” po onome šta je činila u ljubavnom žaru.

Svaki čas bi pokazivala svoje bleštavo bele zube nalik na zube besne zveri i pritom ječala.

Toliko divlje strasti je Dok još nije doživeo. Naročito ne pod ovakvim neobičajenim okolnostima.

Za trenutak je pomislio da zahteva od nje da ga oslobodi lanca, ali se predomislio. Bio je, naime, uveren da će ona to bez zahteva, po svojoj volji i učiniti.

Vreme je promicalo. U međuvremenu su imali kratke predahe i pauze. Jednom je Eloiz nestala iz sobe i vratila se noseći piće i pecivo. A Dok je i dalje ostao privezan lancem.

Uvideo je u međuvremenu da gvozdeni prsten pričvršćen za zglobov njeve desne ruke ima katanac koji se može otvoriti kombinacijom brojeva. Međutim, pronaći tu kombinaciju zahtevalo je mnogo vremena i još više strpljenja.

Pili su viski. U gradu je postalo znatno mirnije i tiše.

– Prvo uzbuđenje je prošlo! – nasmejala se ona. – Najveći deo potere se ponovo okupio kraj šanka u salunu. Ceninim da će već sutra imati novog šerifa, a onda će veoma brzo „narasti trava” preko celog tog događaja.

Eloiz je uzglavlje postelje podigla posebnim mehanizmom tako da su mogli sedeti udobno jedan kraj drugoga.

Dok je podigao desnu ruku i mahao njome. Lanac je zvečao. Eloiz Hart se veselo nasmejala. To je, očigledno, zabavljalo.

– Zar ti to nije činilo zadovoljstvo?

– Pa jednom je bilo i nekako drugačije – priznao je. – Nije bez neke draži.

– Trebalo bi da doživljavaš i drugačije stvari – tvrdila je. – Postoji određena vrsta ljudi kojima toga nikada nije suviše. Naprotiv!

– Otkud ti znaš to?

– Sakupila sam utiske, imam iskustva.

– Znači bila si u grupaciji „drugačijih”? – upitao je Dok izostavljajući namerno da to nazove pravim imenom.

– Pune tri godine. Kada sam napunila dvadeset prestala sam s tim. Tamo sam i upoznala Klintona Harta. Spadao je među moje specijalne mušterije. Voleo je da ga vezujem. On je ovaj lanac pričvrstio na zid. Sam ga je, svojeručno ugradio u zid. Iskovao je i lanac. Bio je to izuzetno spretan čovek. I inteligentan. Uz sve to i dobrodušan. Veoma me je voleo i ispunjavao mi je svaku želju...

Ućutala se i prigušila jecanje. Krišom je nadlanicom obrisala oči. Nema sumnje da je i ona, nekadašnja bludnica, volela svog muža.

– Bio je to izuzetno dobar čovek. Zbog toga i nemam veće želje od one da osvetim njegovu smrt. Za to bih dala ostatak svog imetka. Bilo bi mi čak svejedno da za taj cilj žrtvujem i sopstveni život.

Nagnula se preko Doka i uhvatila za katanac kojim je lanac bio pričvršćen.

– Izdržao si probu, Holidej. Verujem ti!

– Kakvu to probu?

– Mogao si da me prinudiš da otvorim katanac.

– Na to sam baš pomišljao.

– Ali si uvideo da ti to ne bi donelo baš ništa. Bilo ti je jasno da si upućen na moju pomoć.

Gvozdeni obruč nestade sa Holidejovog zgloba. Eloiz Hart se ponovo strasno bacila u Dokovo naručje. Njihova tela su se ponovo sjedinila u ovoj divljoj noći punoj neočekivanih događanja.

– Ti ćeš mi pomoći, zar ne, Holideje?

– Kunem ti se da hoću.

– Onda ću ti objasniti o čemu se radi. Znači li ti nešto ime Mejo?

Naravno da je značilo, ali uprkos tome on je samo slegnuo ramenima.

– Žao mi je. Ja sam ovde tek jedan dan. Ko je Mejo?

– To je jedno opako, ozloglašeno ime – govorila je Eloiz dok su joj oči sevale čudnim sjajem. – To je ime jednog gradića i ime jedne osobe. Jedne žene! Ona je i osnovala taj gradić. Ona je jedna obična pogana zver! Zove se Ajvi Mejo! Zovu je još i Lukava Ajvi. Bolje bi joj, međutim odgovaralo, veštica Ajvi! Ona nosi na savesti mog Roberta. Ne, nije ona imala u rukama ubojito oružje, ali ga je ona usmerila. Naloge za ubistva daje tako lukavo i prepredeno da joj se ne može ući u trag, niti se bilo šta može dokazati. Možda si ti Holidej čovek koji može da je nadmudri i sredi. Hoćeš li to pokušati meni za ljubav, Holidej?

Gledala ga je netremice puna iščekivanja.

– Ti si me već davno ubedila – kazao je Dok i još čvršće je privukao k sebi. – To pitanje uopšte više ne moraš postavljati.

Ponovo su se stopili u jedno. Bila je to burno i uzbudljivo provedeno vreme u svakom pogledu.

III

Te noći je Terens Romero državni šerif pogubljen na krajnje surov način.

Ajvi Mejo je ležala u svojoj sobi na prostranoj postelji i piljila u tavanicu. Nije se pomerila dva puna sata. Soba se nalazila na gornjem spratu njene ponosite kamene kuće. Predstavljala je, u odnosu na veličinu grada u kojem se nalazila, pravu palatu.

„Hotel Kvin Ajvi” moglo se pročitati na fasadi. Bila su to krupna mesingana slova dobro uglačana tako da su delovala kao čisto zlato. „Kvin Ajvi”, to je Ajvi Mejo zaista nekada bila.

Rođena je na jednoj farmi koja se nalazila pedesetak milja prema jugu nedaleko od rečice Horn koja je tekla i kroz rudarsko područje. U svakom slučaju samo deset milja istočno od Ajvinog grada, kojem je dala svoje ime.

Avetinjski grad je dobio ime Mejo Siti. Bilo je to napušteno naselje u kojem su još samo živeli starci, nekolicina nepokolebljivih osnivača. Ti stari ljudi su negde u sebi već okončali život. Neki su ipak živeli i radili. Jedan od takvih bio je stari Džordž Hačinson kome je pripadala konjušnica, a drugi

je bio starac Albert Sajmon koji je držao trgovinu mešovitom robom. Njima i još trojici drugih pripadalo je tle na kojem je ležao gradić. Sve su to prepisali Ajvi Mejo, devojci koja se puna preduzimljivosti jednog dana pojavila u ovom avetinjskom naselju.

Nije više htela da živi na porodičnoj farmi. Trebalo je da se uda za sina jednog farmera. Dvojica farmera, očeva, sporazumeli su se o tome. To bi bila solidna ponuda za Ajvi, naravno uz mnogo napornog rada.

Ajvi je, međutim, uvek imala drugačije želje i snove. Ličila je na svoju majku koja je i sama nekad bila divlja, preduzimljiva devojka. Veoma često je upozoravala Ajvi da se nipošto ne udaje za farmera, jer tada joj u životu preostaje samo rad od sunčevog izlaska do duboko u noć. Neće imati više ništa od života. Majka se veoma često jadala Ajvi kada bi ostale same i govorila joj o raznolikom privlačnom životu u gradovima. I sama je živela pre udaje u gradu.

Majka je umrla, možda je otišla sa ovog sveta zbog teškog rada i muka koji su doveli do toga da prerano ostari.

Ajvi je morala da preuzme sve poslove koje je obavljala majka, uz sve one koji su bili određeni njoj. Radila je od zore do duboko u noć. Morala je da kuva, pere, čisti i pomaže u poljskim radovima.

Ne, ona to nije mogla više da izdrži. Znala je da će je taj rad i način života dotući. Kada je došlo do toga da se

uda za mladog farmera, nju je izdalo strpljenje. Izbila je ogorčena prepirka sa ocem i braćom. Posle toga je spakovala svoje malobrojne stvari i odjahala sa farme na leđima kobile koja je bila njeno vlasništvo. Ona je tu vernu životinju dobila kao ždrebe i odgajala je s ljubavlju.

Na leđima te prilično ostarele kobile stigla je u ovaj napušteni rudarski gradić. U širokom krugu oko njega tokom vremena nikli su drugi rudarski gradovi, kao pečurke posle kiše: Oak Hills, Hobs, Veber, a Klerfild i Lejton bili su najveći. Pored toga, bilo je i manjih naselja u okolini.

Među takvim naseljima negde na sredini ležalo je ovo malo napušteno mesto, povrh svega još i bezimeno. Sigurno bi bilo smatrano avetinjskim da nije bilo ovih pet staraca. Oni su prihvatili iscrpljenu devojkicu, a onda ubrzo sklopili s njom prijateljstvo.

Ajvi Mejo je onda pala na pamet ideja da otvori salun, uprkos tome da nije bilo drugih ljudi u naselju. U tome su je ohrabрили i njeni stari prijatelji tvrdeći da će onda sigurno u salun dolaziti ljudi iz obližnjih kampova, ali im treba ponuditi nešto posebno. Taj salun bi trebalo do postane središte zadovoljstva. Nešto posebno, nešto što se ne nudi nigde.

Počelo je salunom, a gotovo napušten grad trošnih kuća dobio je ime Mejo Siti.

To ime je uskoro postala neka vrsta tajne preporuke u celoj Juti. Bilo je ljudi koji su prelazili i preko stotinu

milja da bi ovde doživeli ono što je nudio njen salun.

Ajvi je veoma mudro upisala svu zemlju na svoje ime. Sve po propisu kod agenata vlade. I starci, njeni prijatelji, prepisali su joj zemlju koja je njima pripadala.

Tako je Ajvi Mejo postala nekrunisana kraljica, a Mejo Siti se razvio u lep i uređen grad.

Mladalački san plavokose Ajvi, san o sreći se ispunio neočekivano brzo. Postala je bogata, a da ni za dlaku nije skrenula sa pravog puta.

Naravno posećivala je oca i braću na farmi. Oni su je, međutim, osuđivali i nisu dočekivali baš ljubazno. Naprotiv.

U očima svog oca bila je samo jedna bedna grešnica. Njemu, kako je tvrdio, nije ostajalo ništa drugo nego da se moli za spas njene grešne duše, ili da se vrati kući. Njena porodica je inače bila veoma pobožna i bogobojažljiva.

Htela je da im daje novac, ali su to oni odbili. Zapravo otac je gordo i odlučno rekao „To je novac stečen iz greha! Na njega je prilepljeno večito prokletstvo. Još ćeš se setiti mojih reči, Ajvi!”

U ovoj teškoj noći je Ajvi Mejo zaista mislila na svet kojem je pripadala i iz kojeg je pobegla. Nad njen život se izgleda zaista nadnelo prokletstvo. Da li se zaista ogrešila o Božje zakone? Sumnja i strah su je sve jače opsedali. Najzad, odrasla je u duboko pobožnoj porodici. Njen otac je znao bibliju bar toliko dobro koliko i neki učeni sveštenik. U dubini njene duše je vera

bila duboko ukorenjena. To se nikada ne može potpuno odbaciti.

Ležala je na postelji i nesvesno sklopila ruke kao za molitvu. No, trenutak kasnije, jak trzaj prođe njenim vitkim telom.

– Ne! – šaputala je dok su joj oči sevale. – Nikada neću dozvoliti da me „šišaju kao ovcu”!

Bila je dužna da se upravo sada bori žestoko. Morala je svoje časno ime i dobar glas da spašava, da spere ljagu sa sebe. Bilo je to ime za koje su poslednjih šest meseci lepili svi zločini i sva razbojništva počinjena u planinama. Podmukla ubistva koja su ukazivala na Ajvi kao na osobu koja u tim zločinima kao glavna vuče konce, a da se ništa ne može dokazati.

Bajron Pulok je to vraški prepredeno uspevao da aranžira. Taj čovek je bio pakleno lukav i podmukao. Sve teškoće je brzo i lako uspevao da skloni s puta. Ukratko, u Ajvinom gradu je postao nekrunisani kralj.

Nazvali su je „Lukava Ajvi”. Bio je to nadimak koji nije u sebi imao ničeg omalovažavajućeg. Bio je simbol vrednoće i uspeha. Uostalom, do nedavno je Ajvi Mejo bila svuda veoma cenjena žena.

Uprkos svemu, pokazalo se da je bila previše naivna. Uspeh joj je došao možda prebrzo i bez problema. O zloj strani ovog sveta i zlim ljudima nije mogla da sazna na farmi među skromnom i pobožnom porodicom. Istina, uspeh je Ajvi učinio i pomalo lakomislenom i veoma hrabrom. Živela je u

uverenju da je nedodirljiva. Uostalom, nije se morala bojati jer nikada nikog nije povredila ili prevarila, niti uvalila u neku nesreću. Verovala je u to čvrsto.

Čak nije pomišljala da bi Bajron Pulok mogao učiniti nešto loše. Zar taj džentlmen blistavog izgleda i savršenih manira?

Izvesno vreme je čak verovala u to da je on zaljubljen u nju. U međuvremenu je ipak spoznala istinu. On je voleo drugu ženu – Rejnu Rajli, koja je živela u jednoj vili prilično izvan grada. Tamo je imala preko deset devojaka koje su „radile” za nju. Mora da su tamo, u toj vili zabave bili žestoke, jer se od dolaska Rejne počeo krnjiti ugled Maja i došao je na loš glas.

Ajvi se nemirno prevrtala u postelji. Napolju pred vratima, stražario je Čes Foksi ili neko od njegovih najbližih prijatelja. Bila je to grupa zlih momaka, a Foksi najgori među njima. Sadista! Čak su ga se i prostitutke bojale.

Ajvi naglo ustade. Kao u zanosu, počela je da se oblači. Dejstvovala je kao gonjena nekom snažnom unutrašnjom silom.

Na vratima je postojao prorez kroz koji se moglo videti. Znala je da s vremena na vreme motre na nju, da je nadziru. Jedino što nije znala je ko upravo sada stražari. Najverovatnije je to Čes Foksi. On je bio vođa grupe ubica, Pulokovih vernih saradnika. Jedini se on smeo drznuti da uđe u sobu ako mu se nešto učini nepouzdanim.

Ajvi se ponašala kao da je sama i slobodna i da niko ne motri na nju. Činila je to sasvim lagano. Znala je veoma spretno da privuče tajnog posmatrača. Videla je to kod talentovanih igračica koje su igrale u njenom salunu. Svojim pokretima su ljude iz večeri u večje dovodili u zanos i izazivale bure odobravanja.

Okačila je svoju haljinu u ormar i pritom se uvukla u jedan ugao tako da je posmatrač nije mogao videti. Zahvaljujući tome, mogla je da obavi veoma značajne pripreme.

Bila je iznenađujuće mirna i odlučna. Čak se i sama čudila da se uz sve to još može i smešiti.

Niko nije mogao da primeti na njenom licu kroz kakvo iskušenje prolaze njena duša i njena savest. Zbog toga se, uostalom, tako nemirno prevrtala u postelji.

No, tako je moralo da bude, jer drugog izbora nije bilo!

U protivnom bi sve moglo biti još gore, po nju i po druge ljude. Bajron Pulok u svojoj zaslepljenosti neće više prestajati da ubija i da pljačka.

Trenutak je presudan, smatrala je Ajvi, pa ne sme više da ima obzira ni prema ocu ni prema braći. O tom problemu je naročito naporno i dugo razmišljala. Našla je opravdanje za svoj plan. Našla je mir i za dušu i za savest. Do sada je to za Bajrona predstavljalo sredstvo za pritisak na nju. Međutim teško da bi se tako zao i pohlepan čovek mogao zainteresovati za njihovu krajnje skromnu i malu poro-

dičnu farmu. Do tog zaključka je Ajvi došla posle teških trenutaka strepnje za svoju porodicu. Čak kada bi se dogodilo drugačije, za Ajvi više nije bilo odstupanja. Nije mogla nazad. Morala je da dejstvuje. Ukratko, morala je da pobegne i nađe negde mogućnost da prijavi Puloka i njegove zločinačke pomagače.

Sve je Ajvi bezbroj puta pretresala u mislima i sada nije više bilo mogućnosti za oklevanje. Ponovo je izašla u vidno polje špijunke i tajnog posmatrača. Odavno joj nije značilo ništa strašno da je neki muškarac vidi голу. Naivna farmerska kćerka se sasvim Transformisala u ženu slobodnih načela.

Kada bi je samo videli otac i braća!

Prišla je postelji noseći spavaćicu u ruci i spustila je na pokrivač. Zatim je sela za toaletni sto sa velikim ogledalom i počela brižljivo da četka kosu. Najzad se dogodilo ono što je očekivala sve vreme. Vrata se otvoriše naglo i u sobu stupi Čes Foksi. Iz očiju mu je izbijala pohlepa. Usta su mu bila razvučena u širok, ali podmukao osmeh.

– Dakle, lutko?

Pogledala ga je bez imalo straha.

– Šta ti pada na pamet, Foksi? – kazala je odsečno. – Ako to sazna Bajron, oprosti se od života.

Foksi zatvori vrata za sobom i okrenu ključ.

– Njemu je to lutko, svejedno! – promrsio je. – Razmislio sam dobro o svemu. Najbolje je da ne praviš sada ve-

liku predstavu, nego da legneš odmah na postelju.

– Šta ako ne budem htela?

– Onda ću uzeti na silu ono što hoću!

– Bajron će te ubiti!

– Otkud ti takva pomisao?

– On me voli. Hoće da se oženi sa mnom.

Česov osmeh je sada postao još podmukliji.

– Da, on će se stvarno oženiti tobom. Zar još uvek veruješ u takve besmislice? No, bez obzira će se oženiti. Naravno! No, nećeš dugo biti njegova žena. U stvari, dogodiće ti se neka nesreća. Tada će on konačno ostvariti svoj cilj.

Pretvarala se da je strašno uplašena i pokrila je lice rukama da bi delovala ubedljivo.

– O, bože, to uopšte ne mogu da verujem! – jecala je veoma vešto. – Reci, Foksi, da to nije istina, molim te!

– Ja znam sve Bajronove planove. Ja sam jedan od njegovih najpoverljivijih ljudi.

– Zbog čega mi to sve pričaš tako otvoreno?

Izraz lica ovog surovog čoveka postao je prepreden.

– Pa, mogao bih ti pomoći. Naravno, pod pretpostavkom da budeš malo ljubazna i dobra prema meni. Ja te mogu poštediti ako on bude naložio da te sunovratim u neku provaliju.

Posmtrala ga je kroz neprimetno razmaknute prste. Ništa joj na tom omraženom licu nije promaklo.

– Možeš mi verovati! – tvrdio je razmetljivo dok ona nije još nijednu reč progovorila o tome. – Tvoja smrt je gotova stvar!

Foksi je mislio da ga ona ne gleda. Međutim, i da ga nije gledala ne bi joj mogla promaći ni jedna njegova misao. Lukava Ajvi je bila veoma oštroumni posmatrač. Bilo joj je jasno da je on neće ostaviti u životu, niti bi to smeo kada bude dobio nalog da je likvidira.

Za Ajvi je to bio neodložan, očajnički čin da sprovede u delo ono što je u mislima pretresla do najsitnijih pojedinosti.

Bio je to jedini izlaz.

– I ti bi mi stvarno pomogao, Čes? – pitala je plačnim glasom.

– Naravno! – promrsio je spremno.

– A sada se ne prenamaži toliko. Već si me dovoljno izazivala!

Skinuo je jaknu i zakačio je preko otvora na vratima.

– Niko neće dolaziti ovamo, a ako bi i došao, ne mora odmah da vidi šta se u sobi zbiva. Inače bi i drugi mogli doći na pomisao da hoću da te spasem. Hajde, počni već jednom! Nemoj da te moram terati, jer će to biti veoma neprijatno za tebe. Hajde, lezi u postelju!

Ustala je sa niske stoličice i ispravila se u svoj svojoj nagosti i veličini. Spustila je ruke niz telo.

– Učiniću sve što budeš tražio od mene, Čes!

Nije joj baš padalo lako da ga oslovljava imenom. Uostalom, u ovim odlučujućim trenucima ništa joj nije pada-

lo lako, ali što je predviđeni odlučujući čin bio bliži u njoj je hladnoća bivala sve veća. Sela je na postelju i lagano klonula na nju.

Plaćeni Bajronov ubica se žurno svlačio. Imao je izuzetno maljavu telo i širio krajnje neprijatan miris. Neku mešavinu znoja, duvana i viskija. Sigurno se više od jedne sedmice nije temeljno oprao.

Videla je da se nalazi u stanju krajnjeg uzbuđenja. Iz priča koje je čula od devojaka, znala je da je prvi put prilično obziran i da sve obavi relativno brzo. Tek posle toga postojao bi podmukao sadista, jer se nervirao što mu baš ne uspeva najbolje.

Ajvi Mejo je ležala tobož ponizna i puna očekivanja kada je on prilazio postelji.

Bacio se divlje na nju. Osetila je kako se opušta odjednom i postaje kao krpa. Na licu mu se širio izraz krajnjeg užasavanja i neverice. Otvorio je usta, ali iz njih nije izlazio glas. Krik koji je hteo da pusti u smrtnom trenutku ostao je zakovan u njegovim grudima.

Zgrožena izvukla se ispod njega i otkotrljala na pod. Pogledala ga je bez trunke sažaljenja. Između njegovih lopatica virila je drška noža koji je ona zarila svom žestinom na pravo mesto. Najviše je strahovala da li će joj uspeti da ga pogodi u srce, da oštro sečivo ne udari u kost. U tom slučaju sigurno ne bi preživela noć.

U grozničavoj žurbi navukla je muško odelo koje je već pre nekoliko dana

pripremila u slučaju da zapadne u nevolju. Ranije nikada nije ni pomišljala da se tako nešto može dogoditi, ali drugog izlaza nije bilo. Ostavila je nož u njegovim grudima. Užasavala je i sama pomisao da to ubilačko oružje još jednom uzme u ruke. Osim toga, ostavila je i njegovu jaknu da visi na vratima i pokriva otvor. Ako neko od njegovih prijatelja dođe neće preduzeti ništa da ne bi uznemiravao gazdu.

Naravno, to je za Ajvi predstavljalo veliku prednost. Bešumno se kretala hodnicima i stepenicama velike kamene kuće koja je iznutra podsećala na lavirint. Međutim, Ajvi je u njoj poznavala svaki i najzabačeniji kutak. Snalazila se bez muke.

Neprimećena je napustila veliku kuću kroz prozor na zadnjoj strani. Iz kuće je dopirala buka, zveckanje i glasna muzika. U celom gradu je vladalo izuzetno raspoloženje kao, uostalom, svake noći. Niko ko nije bio upleten u ovu surovu igru, nije ni slutio šta se zbiva iza lepih kulisa.

Ajvi Mejo nije nedostajala nikome. Već nedeljama su ljudi navikli da se pojavljuje veoma retko među gostima, a kada bi i naišla, delovala je blede i iznureno.

Bajron Pulok je već odavno počeo da širi glasine da se njegova verenica ne oseća dobro i da će uskoro otputovati u Lejtin i tamo se lečiti pod nadzorom najuglednijih lekara.

Život je, dakle, tekao dalje bez obzira na Ajvi i na nedavno ubistvo saveznog šerifa.

Bajron Pulok je bio čovek koji sve detaljno planira i na dugi rok. Nije mu se dešavalo da previdi ma i najmanju pojedinost u svojim planovima.

Ajvi Mejo će uskoro biti zaboravljena i sve će teći onako kako je on zamislilo.

* * *

Ajvi se ušunjala u svoju privatnu štalu i osedlala jednu crnu kobilu koja je bila naročito izdržljiva u brdovitim predelima. Mlada žena je znala da pred sobom ima težak put, bolje rečeno bekstvo. Uskoro će za njom krenuti gonioci. Ipak u dubini duše se nadala da Bajron Pulok neće baš tako brzo otkriti šta se dogodilo.

Oprezno je povelala kolibu držeći se nešto dalje od kuća i tek pošto je malo izmakla vinula se u sedlo. Nije htela da potera konja odmah u galop nego je sačuvala živce znajući da se ne sme prepustiti panici, jer joj od toga zavisi život.

Tek sada kada je svež noćni vetar hladio njeno oznojeno lice, sve joj se vratilo u svest. Nesvesno se naježila i stresla.

— Prokletstvo!

Samoj sebi je delovala nekako prljavo i jadno. Onda je opet uveravala sebe da se takvim stvarima ne sme dalje opterećivati. Nagli trzaj pretresao joj je telo i ona se odlučno uspravila u sedlu.

Nije imala drugog izbora! Stalno je to ponavljala sebi. Bila je to nužna odbrana. Zarekla se samoj sebi da će od

ovog trenutka uložiti sve svoje snage, učiniti sve da tog „đavola u ljudskom obličju” uništi.

Naravno, to je bio Bajron Pulok.

Kako li je samo uspeo da otkrije da se ona poverila šerifu Terensu Rome-ru i da ga je molila za pomoć? Osim toga, pitala se još hoće li joj uopšte uspeti da umakne tom sotoni Bajronu Puloku? Njegov uticaj se širio mnogo dalje nego što se to moglo i naslutiti.

Moglo bi se čak dogoditi da prijavi Ajvi kao bednu lažljivicu i izvede je pred sud kao pravog i jedinog krivca za neka nedela koje je on počinio.

Toj satani u ljudskom obliku nije moglo da se porekne — bio je veoma inteligentan, pa se sve moglo i očekivati.

Razmišljajući tako, Ajvi potera brže svog konja. Osećala se kao da su joj gonioci već za petama.

IV

Našli su mrtvog Foksija ubrzo posle svanuća. Svi su očekivali da će Bajron Pulok dobiti napad besa, da će divljati. On je, međutim, zadržao ledeni mir. Čak se i nasmejavao, mada usiljeno.

— Ona nam ne može umaći! — kazao je. — Nizoni, evo opet pravog posla za tebe. Ja se svakako oslanjam na tvoje sposobnosti.

Nizoni je bio Indijanac s juga. Ranije je radio kao izviđač kod vojske, sve dok jednog dana njegove usluge nisu više bile potrebne. Bio je na lošem glasu zbog svoje surovosti i zbog toga

njegove izviđačke sposobnosti, iako izuzetne, nisu mogle da prevagnu.

Za Bajrona Puloka, Nizoni je bio jedan od najdragocenijih i najvrednijih ljudi, naravno, među onima koji su radili za njega. Za njega je važno da ne može izgubiti ničiji trag.

– Nema problema, mister – kazao je Indijanac. Znao je da ga Pulok smatra bićem niže vrednosti, jer je crvenokožac. Upravo zbog toga se Nizoni uvek trudio da se odnosi sa dužnim poštovanjem i da tačno i sa uvažavanjem oslovljava svog gazdu.

– Koliko ti je ljudi potrebno, Nizoni?

Indijanac se osmehnuo, iako ne baš uverljivo. Sada je izgledalo da je pomalo uvređen.

– Mislim da ću uspeti da to obavim sâm, mister – kazao je.

– Jesi li siguran?

– Pa to je samo jedna žena, mister!

– Ti je, međutim, ne možeš voditi sa sobom kroz ovaj kraj kada je budeš uhvatio, jer si Indijanac i možeš izazvati neprilike. Mislim, podozrenje, ukoliko te neko bude video. Siguran sam da ćeš je ti uhvatiti, Nizoni, ali mi moramo biti krajnje oprezni. Ti to shvataš, zar ne?

– Naravno, mister!

Pulok pogleda u krug procenjujući svoje ljude. Konačno je klimnuo glavom u određenom pravcu i kazao – Lens i Art! Vi ćete pratiti Nizonija. To znači da ćete ga pustiti da izjaše napred i držaćete odgovarajuće rastojanje. Jeste li shvatili? Ako je Nizoni bude uhvatio, daće vam to do znanja

dimnim signalom. Vi se tada pobrinite da nabavite zatvorenu kočiju kojom ćete dovesti Ajvi. Želim da ničim ne skrenete pažnju na sebe. I za sve ovde prisutne važi obaveza ćutanja.

Pulokov pogled je klizio u krug preko ozbiljnih, mračnih lica. Svi su klimnuli glavom u znak odobravanja i naravno – poslušnosti. Ubrzo su otišla sva trojica, Indijanac, Lens Bakster i Art Fleming.

– To ti je bila veoma dobra zamisao, Bajron! – kazao je Džerald Koen Puloku kada su nešto kasnije ostali sami.

Pulok ga ljutito preseče pogledom.

– Zar si mislio da ću poslati Indijanca sasvim samog da uhvati Ajvi? Ko zna šta bi on učinio s njom u divljini kada mu bude bila izložena na milost i nemilost – Bajron se pri tome iscerio podrugljivo. – Ja hoću da, u svakom slučaju, svoju verenicu odvedem pred mirovnog sudiju potpuno zdravu i neoštećenu. Ne verenicu koju je polumahniti Indijanac zlostavljao.

Koen se smešio zaverenički.

– Ona je to baš i zaslužila – kazao je.

– Mislim, za ono što je učinila Česu.

– Za to će platiti! – uzvratio je Pulok.

– Ali prvo i pre svega mora da postane moja žena. To je najvažnije!

– Lukava Ajvi – mrmljao je Koen pomirljivo. – Već sam pomišljao na to da se ona neće predati tako lako. Međutim, nije mi padalo na pamet da će „ohladiti” Česa Foksija. Čes je baš bio iskusni vuk!

– Njegova pohotljivost ga je zaslepila, došla mu je glave – procedi Pulok kroz zube.

– To bi se moglo dogoditi i drugima. Sada znamo za šta je sve Ajvi sposobna.

– To se crvenokošcu ne može dogoditi. Osim toga, tu su Art i Lens. Oni su potpuno pouzdani. Poznajem ih već šest dugih godina. Sada je ta tema, Džeralde, za mene okončana. Nego, gledaj da Foksijev leš neprimetno iščezne. Po uobičajenom sistemu – pritom je mahnuo rukom kroz vazduh.

– Eto, time smo pored ostalog uštedeli i na pogrebnim troškovima. Konačno, sasvim je svejedno da li mrtav čovek leži ispod kamenih gromada ili ispod zemlje u drvenom sanduku.

Koen je likovao. Učinio je nešto što mu je već obezbedilo poene kod Puloka.

– Ja sam to već naložio – kazao je s neskrivenim zadovoljstvom. – Već su ga odneli. To uopšte nije bio problem. U međuvremenu smo stekli neka iskustva, Bajrone, postajemo uvežbani!

– Gde ih zapravo, mislim te leševe, smeštate?

– Postoji jedan „izvanredan” klanac – objašnjavao je Koen. – Nazvali smo ga „pukotina nadgrobnog spomenika”. Nije širi od nekog bunara, a što je najvažnije apsolutno ne postoji nikakav pristup do dole. To je sve sredio taj spretni Nizoni.

Veliki gazda se nasmeja zadovoljno.

– Kažeš „pukotina nadgrobnog spomenika”... Pa to uopšte ne zvuči loše.

– Kada ćemo se pobrinuti za Hartovu udovicu, gazda? – raspitivao se Koen. – Izgleda je postala veoma uporna i tvrdoglava. Valjda ne namerava da „Malmeto” rudnik ustupi nekom drugom?

– Ne verujem da je to moguće – kazao je Pulok. – Pustimo tu uspaljenu plavušu još malo. Hteo bih prvo da to sa Ajvi neopozivo privedem kraju. Posle toga ću opet krenuti u galantnu i ljubaznu posetu kod Hartove udovice. Opet po Ajvinom nalogu, ako si me shvatio. I Hartova, uprkos svoj svojoj inteligenciji, nema blagog pojma šta se odigrava ovde.

– Ja to smatram našom velikom prednošću – isceri se Koen. Dva razbojnika su podigla čaše i nazdravila jedan drugom.

Ajvi je tokom tog celog dana jahala neumorno. Odrasla je u ovoj zemlji i u ovom kraju, pa je zahvaljujući tome znala kako se treba ponašati u ovoj divljini i kako se snaći: Znala je, pored toga, čega se valja čuvati. To je, uostalom, bio jedini način da se opasnost otkrije na vreme. Istina, kada je prolazila ovim krajevima, nije bila ugrožena niti gonjena. Sada je situacija utoliko izmenjena, ali je svako iskustvo bilo dobrodošlo i korisno. Jašući neumorno, stalno se obazirala da bi otkrila gonioce.

Uznemiravalo je to što još uvek nije mogla da otkrije na horizontu ni trag od gonilaca. Zar joj je stvarno uspeo da tako uspešno ukloni tragove? Ili je pak imala tako značajnu prednost?

Približavalo se več. Crna kobila sigurno neće izdržati još dugo. Životinji je bilo hitno potrebno nekoliko sati odmora kao, uostalom, i samoj Ajvi.

– Samo još malo – mrmljala je.

– Tamo preko onaj uzani kanjon sasvim liči na pogodno skrovište.

Usmerila je iscrpljenu životinju prema glatkom kamenju preko stena, do ulaza u jednu bočnu špilju. U jednoj udoljici koja je imala oblik krsta sjahala je s konja i prešla ceo put povlačeći, preko onoga kojim je prošla, buket napravljen od grana otkinutih sa jednog žbuna, obrišći svoje tragove. Odahnula je s olakšanjem kada je ustanovila da je na kamenju ostalo samo nekoliko ogrebotina koje su načinile konjske potkovice.

Te ogrebotine, smatrala je, neće uspeti da otkrije ni iskusni poznavalac tragova, naročito ne u mraku koji se već bio spustio.

Ajvi je bila ubeđena to ne bi uspeo čak ni Indijanac Nizoni. Ostaće ovde da se odmara do ponoći, a onda nastaviti dalje. Ali ne u Lejton, gde su upućivali njeni tragovi. Ne, taj grad je nameravala da obiđe u širokom luku.

Njen cilj je bio Kasper. Ako bude imala sreće, stići će u tamo sledeće noći.

Onda konačno sve treba da se raščisti. Čak pod uslovom da se treba probiti i do guvernera!

Da ona to možda ne zamišlja suviše jednostavnim? Osećanje teskobe je počelo da je obuzima kada je pomislila na moguće posledice njene sulude avanture.

Bajron Pulok je bio izuzetno inteligentan. To je, uostalom, uspeo u međuvremenu da dokaže nekoliko puta. Pomerao je „figure na šahovskoj tabli” po unapred smišljenom planu najpovoljnijem za njega.

Moglo bi se dogoditi Ajvi da se sve okrene protiv nje. U tom slučaju, ne bi trebalo da se čudi ako bude izvedena pred sud kao optužena. Pored ostalog, i zbog ubistva Česa Foksija. To bi bio težak dokaz koji bi joj svalili na pleća i osudili na vešanje! Čak bio dovoljan dokaz da je ona organizator i vođa u svim nedelima koja su poslednjih meseci počinjeni u tom kraju. Bilo je u poslednje vreme nekoliko ubistava, terorističkih napada i prebijanja u rudnicima, kao i surovih ucenjivanja. Pogođeni, uglavnom vlasnici manjih rudnika, odustali su od svega i prodavali su svoja nalazišta.

Kome su ih prodali? Naravno, gospođici Ajvi Mejo! Zar to nije bio dovoljan dokaz sam po sebi?

Uzdahnula je zagledana u malu vatru na kojoj je pripremila kafu. Ponela je zalihe namirnica i pribor za kampovanje. Sve je to odavno brižljivo pripremila. Jedino nije znala da će biti prinuđena na bekstvo još prošle noći i to pod najgorim okolnostima.

Kobila se spustila na počinak. Ajvi je raširila svoj pokrivač, ali je ostala da sedi zgrčena. Bilo ju je strah da se prepusti čvrstom i dubokom snu. Opasnost da bi mogla biti iznenađena na spavanju, bila je ogromna. Međutim, umor je ipak savladao. Nije ni osetila

kada je klonula na pokrivač. Kada joj je u snu postalo hladno, nesvesno se umotala u njega.

Buđenje je za nju predstavljalo nešto gore od noćnih mora. Ugledala je iznad sebe džinovsku priliku, preteći uspravljenju. Zaklanjala je nebo koje je poprimilo olovnosivu boju, jer se svanuće bližilo.

Ajvi poskoči i htjede da se maši revolvera koji je nosila u futroli na bedru. Čovek iznad nje se munjevito baci napred i odgurnu je nazad na prostirku.

Ona je bila snažna, gipka žena. Ne samo spretna, nego je umela kad treba i da se bori. Međutim još veći užas je spopao kada je spoznala ko je čovek nad njom, ko je uspeo da je otkrije, iznenadi i savlada.

On je sada klečao nad njom i pritiskivao joj mišice uz tvrdo tle. Lice mu je bivalo sve bliže i bliže. Pohotan osmeh ga je izobličio.

Ajvi je znala mu se ne može suprotstaviti snagom, da je ona ograničena. Silom se, dakle, nije moglo postići ništa.

Možda ipak lukavošću?

– Nizoni, saslušaj me. Molim te!

Opustila se i ležala sasvim mirno. Smešila mu se prijatno. Pritisak njegovih snažnih šaka je popustio odmah. Reakcija ove lepe plavokose žene izuzetno ga je iznenadila i gotovo zbunila. Računao je, naime, s tim da će se braniti i opirati kao divlja zver. Zar je htela da mu se poda dobrovoljno?!

– Slušam te – kazao je svojim grlenim glasom. – Šta mi ti nudiš?

– Prvo mi moraš obećati da ćeš mi pomoći.

– Moj gazda je Bajron Pulok! – odgovorio je mračno. – Hoćeš li da ga izdam?

– Da, baš to hoću! – kazala je Ajvi energično. – Za to me možeš imati, Nizoni. I to zauvek. Postala bih tvoja žena. Gospodario bi mojim gradom zajedno sa mnom. Postao bi ugledan čovek i niko te ne bi prezirao kao crvenokošca.

Nizoni je bio visok, naočit čovek, veoma temeljan. Držao je do ugleda i poštovanja. I Ajvi je bila svesna toga. Imati takvog muža, bilo bi nešto izuzetno i neuobičajeno.

Saterana u tesnac, u svojoj nevo-
lji, Ajvi je to mislila ozbiljno. Čak je zamerala sebi što se toga nije setila ranije.

Indijanac je počeo da razmišlja o svemu, a mlada žena počela je da se nada.

– Dokaži mi to! – kazao je. – Odmah!

– Ne valjda ovde? – upitala je uplašeno. Nije baš tako brzo htela da mu pruži zadovoljstvo.

– Ovde! – tvrdio je. – Odmah!

Njegov izraz lica nije više bio pohotan. Ajvi je shvatila da joj se zamalo moglo dogoditi nešto mnogo gore. Istina, nije bila sigurna da će Nizonija zadobiti i privući na svoju stranu. No, možda se taj ulog mogao isplatiti.

– Onda me pusti! – zahtevala je.

– Da – složio se, ali je sklonio samo jednu ruku i njome bacio oduzeti re-

volver nešto dalje u stranu. Posle je pretražio da bi eventualno otkrio drugo, sakriveno oružje. Našao je još jedan mali revolver „deringer” i jedan nož. Sve joj je to oduzeo.

– Čisto da ne prođem kao Foksi – kazao je uz osmeh.

– Ja hoću da mi postaneš prijatelj – tvrdila je Ajvi skidajući bluzu preko glave. – Jesi li sâm, Nizoni?

– Bakster i Fleming nalaze se iza mene – odgovorio je Indijanac. – Ali treba im najmanje jedan sat dok stignu ovamo.

Govoreći joj, sve vreme ju je držao na oku. Skidao je odeću sa sebe. Prvi zraci sunca obasjali su stenoviti predeo. Ajvi je zadivljeno posmatrala Nizonijevo smeđe atletsko telo. Otkrila je još da polaže mnogo na čistoću, kao i većina Indijanaca. Bile su to samo izmišljene priče da su Indijanci prljavi. Naprotiv, izuzetno su se rado kupali kada bi imali vode i nisu prezali da se kupaju u ledenoj reci usred zime.

Nizoni je takoreći izgledao kao Indijanac na paradi. Usred ove divljine delovao je kao veličanstvena, raskošna slika.

Nije uopšte bio divlji niti bezobziran. Ajvi je bila iskreno iznenađena kada je uočila sa koliko osećanja ulazi u ljubavnu igru. Da nije morala stalno da misli na lupeže koji treba da stignu uskoro, još bi sve to za nju predstavljalo izuzetno uživanje. Međutim, njene misli su sve vreme bile zaokupljene drugim stvarima. Kako će se Nizoni ponašati kada sve ovo bude prošlo?

Muškarci se mahom ponašaju sasvim drugačije kada dođe do smirivanja i otrežnjenja. Tada od ljubavnog zanosa malo šta ostaje. Ajvi je takođe mislila i na to kako je nožom ubila Foksija. Obuzela je jeza, pa je sklopila oči.

– Šta ti je, Ajvi? – pitao je. – Još uvek se bojiš?

Iz njega je odjednom zračila takva blagost kakvu Ajvi nije mogla da zamisli, naročito ne kod ovog Indijanca. Pogledala ga je i nasmešila mu se.

– Ne, nije ništa, Nizoni.

Indijanac se otkotrljao ustranu.

– Moramo sada da odemo odavde. Ona dvojica će uskoro stići.

Mlada žena nije prosto mogla da veruje svojim ušima. Skočila je i zagrlila ga je snažno.

– Ti hoćeš, dakle, da mi pomogneš?

– Ne zapitkuj, nego se oblači.

– To je pravo čudo, Nizoni! – govorila je oduševljeno. – Nizoni, ti si divan! – ljubila ga je oduševljeno. Volela ga je, bar je u ovom trenutku verovala u to.

– Moramo što pre odavde! – ponovio je. – Ili možda hoćeš da ja ubim onu dvojicu?

– Ne, nikako! Već je dosta krvi proliveno!

– Imaš li već neki plan, smeriš li nešto određeno?

– Ne, Nizoni, ali se nadam da će nam nešto već pasti na pamet.

Onda su se odvojili jedno od drugog i Ajvi je počela da se oblači.

– To je bilo veoma zanimljivo – čuli su iza sebe nečiji grub glas. – Nizoni, ti prokleta izdajico!

Indijanac je hteo da se maši oružja, ali više nije imao prilike za to. Dva pucnja su odjeknula i on se skljkao i otkotrljao metar dalje. Ostao je da leži nepomično, između stena.

Lens Bakster i Art Fleming priskočiše do Ajvi koja je još uvek bila naga. Nije stigla da se odene. Stajala je ukočena od straha. Kada je htela da pobe-
gne, dva lupeža je ščepaše.

Kriknula je užasnuta kada su dva razbojnika pala preko nje, povukavši je na zemlju.

V

Dok Holidej je prvo čuo pucnje, a onda tek prodoran krik. Od ponoći je jahao i dremljiv visio u sedlu. Bio je to njegov uobičajeni način da se i tokom puta opusti i sakupi novu snagu.

Sada se u magnovenju rasio i bio sasvim budan. Povukao je uzde konja kojeg mu je dala Eloiz Hart i napregnuto osluškivao. Ponovo je čuo prodoran krik. Najverovatnije se neka žena nalazila u velikoj nevolji. Mora da se to nalazi na četvrt milja u pravcu juga.

Po njegovoj računici, nalazio se jedan dan jahanja od tog ozloglašenog grada Meja, grada koji je predstavljao cilj njegovog puta. Nadao se da će stići tamo do večeri, ali mu je izgleda sudbina potpuno promenila planove.

Kada je nekom bila potrebna pomoć, nije mogao a da ne reaguje. To se za njega podrazumevalo samo po sebi. Skrenuo je konja između dveju stena

i obmotao uzde oko jednog obližnjeg panja. Krupnim koracima grabio je dalje. Ponovo je čuo taj prodoran krik očajne žene. Neko je s njom izgleda vraški loše postupao. Možda ih je čak bilo više, nekolicina? Bio je spreman na sve. Izbio je do izlaza iz uskog klanca koji je Ajvi bila odabrala za logorovanje i počinak.

Krik se više nije čuo. Do Dokovih ušiju dopirao je samo surovi smeh. Nekoliko minuta kasnije, pogled se širio na udoljicu koja se nalazila kao priklještena među stenama. Sunce je u međuvremenu dostiglo višu tačku i obasjavalo punim sjajem užasnu, surovu scenu. Doku se brada grčila. Ono što su ta dvojica činila sa ženom bilo je neljudski i surovo da gore ne može biti. Naga i raskrečenih nogu bila je oborena na zemlju. Zglobovi ruku i nogu bili su joj pričvršćeni konopcima za četiri kamena šiljka obližnjih stena. Ispod gole žene ležale su grane pune trnja koje su ovi lupeži odsekli sa obližnjih žbunova.

Obično nasilje i silovanje im očigledno nije bilo dovoljno. Njihova žrtva je još pritom morala da trpi paklene bolove.

Dvojica Pulokovih ljudi nisu, međutim, hitali sa silovanjem. Imali su vremena. Stajali su i cereći pušili cigari-lose. Jedan je upravo pružao drugome poluispraznjenu flašu viskija.

Bila su to dva mršava, bradata kau-
boja sa po dva nisko obešena „kolta”.

Žena je nezadrživo jecala.

– Da, tako je to, Ajvi! – kazao je jedan od njih. – Tako brzo prolazi slava sveta. Ajvi Mejo, „Lukava Ajvi”! Ono sa Foksijem si vraški dobro obavila. Čist posao. On sigurno s tim nije računao, da ćeš mu nož zariti među rebra dok te on bude sređivao.

Lupež se pri tom smejao kikitavo, a drugi koji je upravo ispio viski iz flaše, pridruži mu se. Rekao je kroz smeh – Za Foksija, međutim, uopšte nije šteta. On mi je oduvek bio trn u oku. Uvek se postavljao kao da je najveći, kralj kraljeva! U stvari, mi smo ti morali biti zahvalni što si ga sredila. No, to sebi ne možemo da priuštimo. Nismo mi tako zaneseni kao onaj prokleti Nizoni – pritom je bacio pogled na Indijanca koji je nepomično ležao kraj stene i trnovitog žbunja.

– Srećom, stigli smo ranije nego što je on slutio – objašnjavao je lupež očigledno uživajući. – Ti si stvarno zaslužila to ime, „Lukava Ajvi”. Zar si stvarno uspela da tog crvenokošca pridobiješ za sebe? I da jesi, to ti ničemu nije koristilo. Bajron Pulok je za tebe suviše moćan, ne možeš mu se odupreti. Zar još uvek nisi to uvidela, Ajvi?

Odmahivao je glavom tobož prekor-
no.

– Kako samo možeš biti tako glupa? Bolje bi bilo da si pristala da budeš njegova žena.

– To će ona postati u svakom slučaju – podseti drugi lupež.

– Znam! – odbrusio je. – Ali samo za nekoliko nedelja. Onda će se on pobri-
nuti da ona nestane!

– U stvari, šteta što će još kratko biti u životu – tvrdio je Lens. – Potpuno razumem onog crvenokošca što se opredelio za Ajvi.

– Bila je to najveća glupost koju je mogao počinuti – tvrdio je Art Fleming. – I ja bih je veoma rado hteo za sebe, ali je to jednostavno nemoguće. Ne može se sprovesti. Narednih sati se još možemo zabaviti njome, priuštiti sebi zadovoljstvo, ali onda je gotovo. Raspršiće se „slatki snovi”. Hoćemo li najzad baciti kocku ko će početi?

– Kako ćemo to učiniti?

– Veoma jednostavno. Bacićemo dolar uvis. Ja biram broj. Slažeš li se?

Lens Bakster izvadi iz džepa pantalone dolar i baci ga visoko. Obojica su napregnuto piljila na koju će stranu pasti.

Bio je to pravi trenutak za Doka. Držeći „vinčesterku” uz bedro, izašao je iza stenovitog zaklona.

– Ruke u vis! – naredio je odlučnim glasom.

Oba lupeža se munjevito okrenuše i izvukoše revolvere iz futrole. Istovremeno su se bacili levo i desno da bi nestali sa Dokove linije nišana. Spretni revolveraš se pogrbi i počeo da puca.

Iz revolvera dvojice bandita sevala je vatra. Usijano olovo je letelo uz samog Doka. Bilo je pravo čudo što ga meci nisu već pogodili.

Lens i Art su međutim dobili po pun pogodak. Teturali su se pogođeni pu-

ščanim mecima i povlačili se vičući, ali oružje nisu puštali iz ruku. Polusvesno su još povlačili obarač. Pucnji su prolamali vazduh i odbijali se o stene, ali nikom više nisu mogli da nauče. Najzad su se skljkali kao krpene lutke. Dok im pride trčeći. Držao je još uvek „vinčesterku” na gotovs.

Ni jednom od lupeža nije više bio potreban lekar. Obojicu su pogodila po dva metka iz Dokove puške.

Vitki i elegantno obučeni čovek se uputi prema Ajvi. Ona ga je gledala razrogačenih očiju u kojima je bleštalalo nešto nalik na ludački sjaj. Bolovi mora da su joj pomutili razum. Sada gotovo nije bila u stanju shvatiti da je najednom, ni iz čega, izronio ovaj stranac markantnog lica, sa snežnobelom košuljom, kravatom i crnim šeširom.

– Ne treba više da se bojiš, Ajvi – zanemarujući bilo kakvu učtivost koja bi u ovim okolnostima bila krajnje neprikladna. Izvukao je iz sare čizme svoj nož i presekao konopce oko njenih zglobova. Ječeći, htela je da se uspravi, ali je bila suviše slaba. Uz krik bola sručila se nazad na trnje.

Dok brzo podvuče ruke ispod njenog nagog tela i brižljivo je izdiže. Posle toga je odneo nekoliko koraka dalje gde su još uvek ležali njeni pokrivači na kojima se nešto ranije volela sa Indijancem.

– Samo mirno – promrmljao je. – Lezi potrbuške. Pogledaću malo tvoja leđa. No, prvo moram da odem po svog konja. Imam lekarsku torbu i u bisagama veoma dobar melem za rane.

Ostani da ležiš sasvim mirno dok se ja ne vratim.

Poslušno se okrenula i ostala da leži potrbuške. Sada je tek Dok video kako su joj leđa izgrebana i krvava. Ječala je istina, uzdržano pri svakom i najmanjem pokretu, što je bio znak da je imala jake bolove.

– Neće trajati dugo – tešio je i krupnim koracima otrčao putem kojim je bio došao ovamo.

Deset minuta kasnije bio je ponovo tu. Video je nešto što ga je veoma iznenadilo. Ajvi više nije ležala na mestu na kojem je Dok ostavio nego je klečala uz Indijanca kojeg je smatrao mrtvim.

– Dođi brzo! – vikala je Ajvi uzbuđeno. – On je još živ. Možda ga još možemo spasti...

Dok skoči iz sedla i uze lekarsku torbu. Trenutak kasnije, klečao je zajedno sa golom Ajvi uz Indijanca.

Nizoni je ležao go do pojasa. Pantalone je već bio obukao kada su se pojavila dvojica Pulkovih revolveraša. Ležao je sklopljenih očiju i krvario. Imao je pet rana. Lupeži su ga pet puta pogodili. Nije bio u dobrom stanju, jer je izgubio mnogo krvi.

– Možda je ipak imao sreće da mu vitalni organi nisu pogodoeni.

Međutim, i takve rane od metaka su neki momci preživeli. Dok se dao na posao. Tri pogotka su bila samo krvavi put kroz telo, meci se nisu zadržali. Međutim dva zrna su ostala u Indijančevom telu. Jedan u ramenu, a drugi u bedru.

– Ove moramo izvaditi, Ajvi – kazao je Dok. – Imaš li brendija?

– Imam sve što nam je potrebno.

Zaista je bila dobro snabdevena, jer je brižljivo planirala i pripremila bekstvo. Ajvi je, osim toga, bila veoma vešta pomoćnica. Grozničavo je radila i brinula o ranjeniku. Bio im je potreban pun sat da obave sve. Posle toga je Nizoni ležao sa debelim zavojima na ramenu, bedrima i grudima.

Dva puta se budio i gledao ukočeno oko sebe ne shvatajući šta se zbiva. Sada je ležao ponovo u dubokom snu.

– Pusti ga da spava – kazao je Dok. – Dođi, krajnje je vreme da obradimo i tvoja leđa.

Ajvi je ustala, pa je imao priliku da je osmotri u punom sjaju i divi se njevoj lepoti. Imala je zaista božanstveno telo. Nije mogao a da to ne primeti u ovoj, krajnje neprikladnoj situaciji.

Lepa Ajvi kao da je osetila šta se u njemu zbiva i rekla pomalo zbunjeno – Evo, ja sam spremna.

Uputila se prema pokrivačima i legla potrbuške.

Kakav očaravajući prizor!

Holideja je Eloiz Hart nagnala na krajnje iscrpljivanje, jer je bila nezasićena. Još pre nekoliko sati osećao se tako da u narednih pola godine neće moći ni da pomisli na žene.

Sada mu se, međutim, svet činio sasvim drugačijim. Potisnuo je svoje misli, okrenuo se i iz svoje torbe izvadio posudu sa melemom i pribor za previjanje. Brižljivo i nežno koliko je to bilo moguće, rastrljao je melem po leđima

nesrećne Ajvi. S vremena na vreme bi ona uzdržano zaječala ili zastenjala, a u nekim trenucima je kriknula glasno.

– Ti, dakle, znaš ko sam ja – kazala je pošto je sve bilo gotovo i ona mogla da se uspravi u sedeći položaj. Sedela je ispred njega gola s kolenima privučenim uz telo. Izraz njenog lica pokazivao je nedvosmisleno da je svesna svoje golotinje.

– Čuo sam ono što su dvojica tvojih mučitelja govorili – odgovorio je. – Nije mi bilo teško da ostalo povezem u celinu. Čuo sam o tebi u Lejtonu. Neko mi je predložio da odjašem u Mejo Siti. To je bio tvoj grad. Grad u kojem vlada bezakonje. Čuo sam još da si ti gospodarica u Meju. Grad navodno pripada tebi. U međuvremenu sam, međutim, stekao drugačiji utisak.

Posmatrala ga je zamišljeno. Njeno ćutanje je trajalo prilično dugo. Konačno je upitala – Ko si ti?

– Zovem se Dok Džon Holidej.

– Jesi li zapao u nevolje? Tako bar meni izgleda.

– Ubio sam šerifa u Lejtonu. Tamo ga zovu Rob Šnajder. U stvari se zove Noel Fuller. Za njim, ovom zemljom već odavno kruži poternica.

– U tom slučaju si zaslužio novčanu nagradu.

Odmahnuo je glavom.

– Ja nisam lovac na nagrade.

– Jedan od ljudi koji rade za zakon, možda?

– Nisam ni to.

– Šteta.

– Zar bi ti to bilo draže, Ajvi?

– Još kako – uzdahnula je duboko i dodala. – Nalazila sam se na putu za Kasper. Htela sam da zamolim guvernera za pomoć.

Sada je usredsredio svu pažnju na Ajvinu priču. Polako je sve počeo da posmatra u drugačijem svetlu. Ovde, po svemu sudeći, vladaju sasvim drugačiji odnosi, nego što mu je to predstavila Eloiz Hart.

– I ti si u bekstvu – kazala je. – Kao i ja, uostalom. Znači da si se nadao da se negde u Meju pritajiš i sakriješ. Ko ti je ispričao takve besmislice?

– Tamo neki Džim – odgovorio je Holidej. – Izgledao je kao kauboj. Stupio sam s njim u razgovor za šankom. Tvrđio je da se kod Ajvi Mejo uvek može naći sklonište. Bacila si oko na kauboje sposobne za „velike poduhvate”, kako mi je kazao. Htela si da sastaviš veliku bandu da bi celo ovo područje došlo pod tvoju vlast i upravu...

Tužno je klimnula glavom.

– Da, tako to zaista izgleda. Međutim istina ima sasvim drugačije lice. Slušaj me, ispričaću ti ukratko...

Potom je ispričala Holideju celu istinu. Obavestila ga je i o ubistvu šerifa Terensa Romera i šerifa Normana Ropdžersa koji je surovo ubijen samo nekoliko nedelja ranije. Ispričala je i to kako je ubila nožom Česa Foksija u postelji. Kao da je bila srećna što je konačno našla čoveka kojem može da ispriča sve što joj leži na duši. Sav bol i patnju.

– Spremna sam da podnesem svaku žrtvu – jeknula je ogorčeno. – Ako bih mogla da uništim Bajrona Puloka, uložila bih sve. Čak i sopstveni život.

To je zvučalo vraški odlučno! Holidej nije ni trenutak sumnjao da ona to misli ozbiljno. Pogledali su se u oči.

– Hoćeš li mi pomoći? – upitala je uz zavodljiv osmeh.

– Moram da razmislim o svemu – uzvratio je kockar.

– Isplatilo bi ti se – tvrdila je lepotica. – U svakom pogledu, ja verujem u to potpuno.

– Dopadam li ti se?

– To je suvišno pitanje – Holidej se smeškao uspravljajući se iz svog neudobnog čučućeg položaja. – Prvo ću ukloniti ovu dvojicu odavde. Ti se u međuvremenu odmori. I obuci se konačno.

– Želiš li to?

– Misli na svoja leđa! – primetio je dvosmisleno.

– Pa ne mora sve uvek biti u misionarskom položaju! – podsetila ga je koketirajući. – Mogla bih ti pokazati mnoge stvari, Holidej.

– Uveren sam da je tako. No, prvo moramo videti kako da što pre odma-glimo odavde. Kasnije ću te možda i podsetiti na tvoju primamljivu ponudu.

Holidej nije zaboravio Indijanca. Pokazao je rukom na njega i podsetio Ajvi:

– Nemoj zaboraviti da si mu nešto obećala. Ova deca prirode smatraju ozbiljnim ono što im se obeća ili što

oni obećaju drugima. To ti ne bi smela nipošto da uzimaš olako. On i dalje gleda ozbiljno na svoju ljubav prema tebi. Za to očekuje da mu je uzvратиš na isti način. Obećanje koje si mu ti dala sigurno smatra zakletvom.

– O bože! – promrmljala je Ajvi zbunjena. – O tome uopšte nisam razmišljala.

– Ne smeš ga razočarati – upozorio ju je Dok. – Ukoliko uspe da preživi, moraš održati datu reč. U protivnom ti život ne bi više bio drag. Ako bi ga sada odbacila, bilo bi to poniženje i uvreda za njega koju bi samo krvlju mogao da opere. U tom pogledu Indijanci imaju jedan sasvim poseban moralni kodeks.

– A ako bih vodila ljubav sa tobom, Holideje, šta bi se onda dogodilo?

– Protiv toga on ne bi imao ništa. On mi, u svakom slučaju duguje nešto, jer sam vas oboje spasao. Osim toga, većina indijanskih plemena misle drugačije o tome nego što to čine belci. Ja sam do sada imao ženu čak i ćerku jednog poglavice. To mi je bilo ponuđeno kao znak gostoprimstva. Bila bi užasna uvreda da sam tako nešto odbio.

– A da su Indijanke bile ružne?

– Srećom, to do sada nije bio slučaj – uzvрати Dok. – Ali bih ja to učinio u svakom slučaju. No, sada moram da idem...

Odvukao je leševe dvojice razbojnika između stena, izvadio im lične stvari iz džepova da bi ih kasnije predao šerifu. Sada je znao ko su bila ta dvojica. Našao je poternice u džepovima. Obo-

jica su tražena zbog pljački i ubistava. Kao i mnogi drugi gonjeni razbojnici, nosili su sobom svoje poternice iz čiste sujete. Pokrio je leševe gromadama kamena. Kada se vratio, Ajvi se već bila obukla. Delovala je stabilno i smireno.

– Razmislila sam o svemu, Holideje – kazala je. – Osim toga, gajim neka osećanja prema Nizoniju. Stalo mi je do njega. Da li ga volim, u pravom smislu te reči, to još ne znam. No, to će se vremenom pokazati. U svakom slučaju, on nije za mene loša prilika. Nikako! Šta ti misliš o tome?

– To bi morala da znaš sama.

Pogledala ga je puna nade.

– Ja te sada ne mogu ostaviti samu – kazao je Dok. Još uvek je bio u sedlu. Okrenuo je konja. – Pogledaću gde su konji.

Rekavši to, odjahao je. Našao je oba konja pola milje dalje. Izdvojeno, na manjoj udaljenosti pasao je indijančev konj. Bio je zauzdan na indijanski način pa nije bilo sumnje da je pripadao Nizoniju. Kada se vratio u bočni kameni prolaz, Indijanac se upravo probudio. Ajvi je čučala kraj njega i nežno mu brisala oznojeno čelo.

Nizoni je pogledao mimo nje u pravcu vitkog elegantnog pridošlice.

– Hvala, Holideje!

Dok mu klimnu glavom – Imali smo obojica sreće, Nizoni!

– Ti si veliki ratnik, Holidej!

Na tu pohvalu, samo je slegnuo ramenima.

– Šta misliš Nizoni, da li se možeš držati na sedlu?

– Ići će nekako – odgovorio je Indijanac.

– Ali to će biti prilično dug put – podsetila je Ajvi. – To nećeš moći da izdržiš.

– Videćemo – zaključio je Indijanac ravnodušno.

– Kuda nas to vodi put? – raspitivao se Dok.

– Do farme moga oca – objasnila je lepotica. – Malopre sam ti ispričala odakle potičem.

– Tamo će te prvo Pulok tražiti! – upozorio je Dok.

– Potrajaće neko vreme dok taj gad bude saznao šta se ovde zbilo. Mislim da će čekati bar dva dana. Ako do tada ne čuje ništa o svojim ljudima, poslaće potera. Njima će opet biti potreban bar jedan ceo dan dok stignu ovamo. Do tada će vetar razvejati tragove. Najverovatnije će se tada naći pred zagonetkom šta se zbilo ukoliko ne budu našli mrtve. To me zaista ne brine, jer imamo prednost od najmanje tri dana, a možda i više.

Do tada se Nizoni može oporaviti, ozdraviti. A onda ćemo udruženim snagama tom razbojniku odrati kožu.

– Ko kaže da ću se ja uključiti u to?

– Ne možeš više da iskočiš, Holidej. Suviše si se duboko uvalio u sve. Ako ništa drugo, ubio si dva njegova najbolja revolveraša.

– Koješta, pa to Pulok ne zna.

Gledala ga je netremice.

– Do đavola, Holideje! – negodovala je. – Nećeš se valjda sada pokazati kukavicom? To uopšte ne mogu da zamislim, da povežem sa slikom koju sam stekla o tebi.

– Smiri se, devojko! – umirivao je „kralj revolveraša”. – Ostaću sa vama dok ne budem uveren da ste na sigurnom.

– I šta ćeš onda učiniti?

– To još moram videti.

– Ne bi smeo da jašeš u Mejo Siti! – govorila je uzbuđeno. – Tamo će ti sigurno ući u trag i ščepati te. Šerif kojeg si ubio, bio je jedan od Pulkovih ljudi, njegova produžena ruka. Zbog toga će te Pulok nataći na nož. Bićeš siguran samo ako ostaneš u mojoj blizini. Poznajem ovu zemlju bolje od drugih. Molim te ostani sa nama, Holideje.

– Ne brini, sve je u redu – složio se i posle pola sata su krenuli.

Indijanac se odlično držao na leđima svog mustanga. Na njemu se nije moglo videti da li ima bolove.

Vraški tvrd momak, zaključio je Dok posmatrajući ga ispod oka. Bio je već sada uveren da će uspeti da se održi u sedlu i istraje na napornom putu.

Šta će se dogoditi posle toga? Šta sledi?

U Meju je Pulok stvorio neku vrstu utvrđenja koje neće biti lako probiti. Čovek poslat od guvernera i Vajata Erpa nije mogao, a da u ovom trenutku ne misli i na Eloiz Hart. Ona je sve svoje nade polagala u njega i čekala ga da čuje novosti. Dala mu je i hilja-

du dolara unapred, jer ga je smatrala avanturistom i kockarem praznih džepova. Sigurno će ga psovati i proklinjati, ukoliko više ne bude čula za njega. Naravno, tada će mu na vrat natovariti svoje revolveraše,iskusne momke koje je već pre Dokovog dolska zaposlila.

Eloiz Hart je jednom rečju već mnogo uložila u svoju mržnju prema Ajvi Mejo. Čekala je samo povoljan trenutak da napadne, da udari otvoreno. Tada će sigurno dobiti podršku drugih vlasnika rudnika ovoga kraja, onih koje je Ajvi navodno saterala u tesnac.

Svi su oni smatrali da je Ajvi razbojnik velikog formata. Niko nije ni slutio da je plavokosa lepotica žrtva jedne surove, paklene igre.

Nad ovim krajem nadvila se velika opasnost. Kao da je ležao na buretu baruta. Bilo je lako moguće da se u početku manji sukobi i obračuni pretvore u pravi rat. Eloiz Hart je mogla veoma brzo da izgubi strpljenje. To bi i moglo da se dogodi veoma lako, ako Eloiz bude saznala da je Dok obična skitnica i pustolov koji uopšte nije zainteresovan da za tuđe interese izloži opasnosti svoj život.

Zle Dokove slutnje su se, što je vreme pokazalo, lako mogle obistiniti...

VI

Stajali su u redu ispred skromne farmerske kuće. Irvin Mejo i njegovi snažni temeljni sinovi Roj, Kevin i Vil-

fred. Sva četvorica su u svojim snažnim, ogrubelim rukama držali sačmarice. Videlo se da se bave napornim fizičkim radom i da sačmarice imaju radi odbrane. Bili su to jednostavni, časni ljudi čvrstih principa. To ih je, na žalost, činilo upornim i tvrdoglavim prema onima koji su mislili na drugi način.

– Ni koraka dalje! – grmeo je stari Mejo mašući svojom sedokosom glavom kao lavljom grivom. – Napustite odmah moju farmu i moju zemlju. Ovde niste dobrodošli!

Večernje sunce je bacalo crvenkasti odblesak s desna, na dvorište ove uzorno uređene farme. Svuda naokolo prostirala su se polja i pašnjaci na kojima su pasle krave. Ovo ovde nije bila divlja stočarska zemlja. Čovek se nesvesno osećao kao da je negde dalje na istoku. Ovde nije bilo ničega, ni traga od divljeg surovog života u rudarskim naseljima, nešto dalje na istoku. Ovde se osećala, čak zračila sasvim drugačija atmosfera.

Slika mira je, međutim, varala.

Sva četvorica iz porodice Mejo bila su borbeno raspoložena. Kao da su se u izvesnom smislu osećali napadnutim. Njihov blagosloveni, sveti red bio je poremećen. Odmah su shvatili da bi ovde mogli da budu umešani u neke stvari koje bi ih mogle uvući u nevolju i propast.

Holidej je kliznuo iz sedla. Kao po komandi, sva četvorica Mejo odskočiše puške.

– Oče! – povikala je Ajvi. – Ti se oglašuješ o božje zapovedi. Zar ne vidiš da je ovde jedan čovek u nevolji? Tom čoveku je potrebna tvoja pomoć. Teško je ranjen. Mi ne možemo da jašemo dalje s njim. Zar ne vidiš da svakog trenutka može pasti iz sedla. Oče, pogledaj!

– Verovatno bi stari Mejo bio popustljiviji da ga Ajvi, koju je smatrao zabludelim grešnicom i odbacio, nije tako oslovila. To nije bio spreman da prihvati bez obzira na svu pobožnost i poštovanje Božjih zapovesti.

– Ja više nisam tvoj otac! – brecnuo se stari farmer glasom punim prekora. – Zar se ne stidiš da pominješ Božje zapovesti? Upravo ti, koja si sve sveto i Božje bacila pod noge! Povezala si se sa pljačkašima i ubicama. Prodala si svoju dušu đavolu! Sklanjaj mi se s očiju, Ajvori! Odjaši s tvojim prijateljima nazad. Ne želim da tvoja braća zbog tebe zapadnu u nevolje ili ih zadesi neka nesreća! Idite mi svi s očiju! I ti takođe, stranče!

Rekavši to, okrenuo je sačmaricu na Holideja koji je bez ikakvog straha i dalje koračao. Gledao je svojim čelično sivim očima starog farmera pravo u oči.

– Nećete vi pucati na mirnog i miroljubivog čoveka, Irvine Mejo. Niste ubica, to vam mogu videti u očima!

Stari Mejo i njegovi sinovi kao da nisu više bili tako odlučni. Postali su nesigurni. U stvari, smatrali su da će već sama pretnja biti dovoljna. Verovatno su već do sada na ovaj način

oterali mnoge probisvete i skitnice. Nema sumnje, ko ih je tako visoke i krupne video sa sačmaricama morao je da zazire. Stajali su kao kameni stubovi mračnih izraza lica.

Sada ih je blokirala jedna sila koju do sada nisu upoznali. Bolje rečeno, snaga volje koja je izbijala iz stranca. To je u njihovim očima bilo nešto kao izuzetna prirodna pojava.

– Stanite, čoveče! – grmeo je glas starog farmera. – Ili ću morati da pucam u vas!

Holidej je nastavio da hoda, uporno i mirno je gledao farmera pravo u oči.

Grudi čoveka iz Džordžije su naletele na cev uperene sačmarice. Zapravo, na duplu cev. Ajvin otac je držao ruku na zatvaraču. Kada bi samo zgrčio prst, Holidej bi bio prošlost. Sačma bi mu raznela grudi u parčiće.

Za trenutak je izgledalo kao da ga samo čudo može spasti.

– A sada – kazao je s nestvarnim mirom – možete da povučete obarač, mister Mejo. No, onda ćete sami biti odgovorni pred svojim Tvorcem. I ne samo za moju smrt, mister Mejo. Ne, jer su u igri životi još mnogih ljudi. Saslušajte bar o čemu se radi, pa onda donesite sud. Tada pružite bar mom prijatelju Nizoniju svoju pomoć. Kada budem siguran da je u dobrim rukama, odmah ćemo vas napustiti. Vaša kći Ajvi i ja vas nećemo duže opterećivati.

– Holideje, ostavi ga na miru – jeknu Indijanac koji je zaista bio na kraju snaga. – Odvedi me odavde, ja...

Ajvi je kriknula prodorno kada se Indijanac samo prevalio preko sedla.

Dok se u dva skoka našao tu na mestu da prihvati onesvešćenog. Oprezno ga je pustio da klizne do tla. Indijanac je ležao na zemlji bez svesti. Gotovo da nije davao znake života. Dok je klečao kraj njega pogleda podignutom prema farmeru.

Bio je to zaista neobičan prizor: tri mlada gorostasa sa sačmaricama u rukama i četvrti, stariji, ali još uvek snažan čovek stajali su tu, a na licima koja su se grčila ogledala se neodlučnost. Nisu znali kako da postupe.

Najzad je stari farmer klimnuo glavom i spustio pušku. Sinovi su sledili njegov primer.

– Dobro, dakle – promrsio je Irvin Mejo. – Unesite ga u kuću!

Dok odahnu s olakšanjem. Moglo je sve ispasti veoma zlo po njih. Izgleda da je najzad „brana otpora probijena”.

Dvojica sinova su položila Indijanca na jedne merdevine i unela ga u farmersku kuću.

Misleći da je sada sve izglađeno i da je stari otac spreman da prihvati svoju kćer, Dok i Ajvi su pošli za ranjenikom u kuću. Međutim, stari farmer se isprečio i presekao im put. Oči su mu sevale.

– Ne preko ovog praga! – grmeo je njegov glas. – Vas dvoje nemate ovde šta da tražite. Za vašeg prijatelja ne morate više brinuti. Mi ćemo učiniti sve što je u našoj moći da ozdravi i da se oporavi. No, ako umre to će biti Božja volja. Tada nam niko neće moći

prebaciti. Napustite sada moje imanje! Ti se vrati u svoju jazbinu greha, Ajvori! Za mene, ti više nisi živa. Zaboravio sam da sam ikada imao kćer!

– Oče...!

Htela je da mu pritrči, ispružila je ruke prema njemu kao da namerala da mu se baci oko vrata. Zastala je međutim na pola puta. Ruke su joj klonule niz telo. Lagano se okrenula i rekla – Hajdemo, Holideje!

Vitki Džordžijanac položi ucveljenoj Ajvi ruku preko oba ramena da bi je utešio. Ramena su joj podrhtavala od prigušenog jecanja.

– Nemoj se previše potresati zbog toga, Ajvi. Jednoga dana, a on mora doći, ovaj okoreli tvrdoglavi čovek će uvideti da je postupio loše, da je bio nepravedan.

Govorio je dovoljno glasno da je farmer mogao razumeti svaku reč.

Kada su stigli do konja, Holidej se okrenuo i obratio Irvinu Meju.

– Mogu li vas uprkos svemu zamoliti za nešto, stari čoveče?

Sedokosi farmer klimnu glavom. Videlo mu se na zgrčenom licu da je i sam nesrećan ali nije mogao nazad, ne preko granice koju je samom sebi postavio. Principi sazđani na bogobojazljivosti i veri, bili su nesavladiva prepreka.

– Govorite, Holideje!

– Moja molba glasi da još jednom o svemu dobro razmislite, mister Mejo. Zar je Ajvi zaista učinila pokoru zbog toga što je odlučila da živi drugačije? Zar ne glasi u svetim knjigama zapi-

sana istina da su putevi ljudi unapred zapisani po odluci večnosti? Zar su ljudi koji vide svoj životni zadatak i cilj da drugima prirede radost i zabavu, loši i zaslužuju prokletstvo? Vaša kći sigurno nije želela nikakvo zlo. Samo je imala nesreću da joj je sam đavo pobrkao račune. Međutim, taj đavo, uveravam vas, nije još dobio bitku, nije pobedio. Ako biste bili uz Ajvi i pomogli joj svojom podrškom da to zlo potisne i onemogući, možda bi joj i uspelo. Razmislite o tome, stari čoveče! Sutra ćemo doći ponovo. Laku noć, mister Mejo!

Posle tih reči se i Dok vinuo u sedlo. Jahali su jedno pored drugog u noć koja je osvajala. Nisu se osvrтали, ali su osetili da farmer gleda za njima dugo sve dok ih mrak nije progutao.

– Utonuo je u razmišljanje – kazao je Dok.

– Da – prošaputala je Ajvi očigledno pod utiskom onog što se zbilo.

Ostatak puta su ćutali. Niko nije izustio ni reč. Tako su jahali neko vreme sve dok nisu u jednoj zabitoj udoljici potražili pogodno mesto za počinak...

* * *

– Do sto đavola, zar nisam kazao da neću da me bilo ko uznemirava! – grmeo je Bajron Pulok.

Tokom celog dana bio je izuzetno razdražljiv. Zbog toga je i hteo da se ove večeri u vili Rejne Rajli opusti i da odagna neprijatne misli. Vila njegove ljubavnice je uvek bila pravo mesto za to. Istina, trudio se da u javnost ne

prodre istina o njegovoj vezi sa vlasnikom javne kuće, naravno zbog braka koji je nameravao da sklopi.

Rejna Rajli se pobrinula da stvori odgovarajuću atmosferu u svojoj vili na severnoj strani grada. Crvene, plave i zelene svetiljke širile su neobičnu svetlost u velikom salonu. Blago omamljujući miris kineskih štapića koji su se lagano dimili ispunjavao je prostoriju.

Bajron Pulok je polugo ležao na krevetu. Rejna je klečala na debelom tepihu kraj njega i u svojoj vitkoj ruci okićenoj skupocenim prstenjem držala čašu šampanjca. Njena svetloplava haljina bila je bezmalo prozirna koliko i staklo. Bio je to prizor koji je Bajron Pulok stalno upijao i kao da ga se nikako nije mogao zasititi.

Štimung pripreman za ovu dugu ljubavnu noć bio je sve podsticajniji.

Sada je, međutim, stigla otreznujuća novost. Stigao je Džerald Koen. Jedna od devojaka mu je doturila cedulju na kojoj je Koen napisao:

„Moram odmah da govorim s tobom. Hitno je!”

Bajron Pulok je hteo i dalje da psuje i proklinje, ali je Rejna spustila ruku na njegovu mišicu da bi ga umirila i kazala blago – Kada Džerald učini tako nešto, sigurno je veoma važno. Možda je Ajvi već uhvaćena?

– Pa šta? – mrmljao je Pulok. – Da li je to nešto tako naročito? Ja ni jednog trenutka nisam sumnjao u to da će moji ljudi uhvatiti Ajvi. To mi je

Džerald mogao sve ispričati i sutra ujutro.

– Ako tako misliš, onda je u pitanju nešto neprijatno – primeti Rejna.

– Nemoj ga ni u kom slučaju ostaviti da čeka. I sâm znaš koliko ti vredi i kakvog saradnika imaš u njemu.

Bajron Pulok se, iako nevoljno, obučio. Bilo je to vrlo moderno odelo od tamnoplavog somota, blistavobela košulja sa kitnjastim karnerima i crvena traka oko vrata. Bio je vešt da u svim prilikama svoju pojavu prilagodi upravo da bi načinio dobar utisak.

Sada je delovao kao neki kicoš. Iz njega nije, međutim, izbijao ni trag oštine i surovosti, osobine kojih je imao na pretek. Bio je zaista pravi opsenar. Džerald Koen ga je čekao dole u predvorju.

– Eloiz Hart je ovde – ispričao je odmah novost zbog koje je došao.

Pulok nabra čelo.

– Šta li ona hoće?

– Nije htela da kaže meni. Insistira na tome da s tobom razgovara nasamo. Bila je veoma uzbuđena kada je stigla ovamo. Iznajmila je sobu u hotelu „Kvin Ajvi“.

– Da li se raspitivala o Ajvi?

– Nije. To me je stvarno iznenadilo. Izgleda da ima u tebe neograničeno poverenje, Bajrone.

Bajron Pulok se nasmeši podmuklo.

– Pridobio sam je sasvim. Ona je uverena da sam joj pravi, iskreni prijatelj. Govorio sam joj da sam imao velike štete i veoma trpeo zbog Ajvinih mahinacija.

– O tome mi do sada nisi govorio ništa.

– Zar moraš baš sve da znaš, Džeri?

– Ne bi moglo biti loše da sam obavešten o svemu. Naprotiv! Da li si imao nešto sa tom udovicom?

– Ona nije moj tip. Inače, naše prijateljstvo smatra pravim, iskrenim odnosom. Upravo moja uzdržanost prema njoj kao ženi, doprinela je da me visoko ceni. To mi je, uostalom, ne jednom stavila na znanje. Da, dragi moj i na taj način može se steći poverenje.

– Trebalo bi sada da krenemo. Ona nas čeka.

Rejna je upravo stupila u predvorje.

– Jeste li uhvatili Ajvi? – upitala je zavodljivim glasom.

– Eloiz Hart je došla – uzvratio je Pulok tiho.

– Veoma je uzbuđena – dodao je Koen. – Sve mi se čini da je to vezano za Ajvi. Ne bi trebalo da tu ženu ostavljaš dugo da te čeka, Bajrone. Došao sam ovamo kočijom. Možemo da krenemo odmah!

– Hajde, kreni već! – podsticala ga je Rejna. Ona je bila izuzetno inteligentna žena i vukla je tajno svoje sopstvene konce, nezavisno od Puloka. Znala je da ono što je Bajron Pulok zamislio i nameravao, ne mora da se ostvari. Zbog toga je učinila sve da se i u tom slučaju obezbedi.

Pre svega obezbedila je sebi siguran finansijski oslonac zahvaljujući Bajronovoj izdašnosti. On joj je verovao bez ostatka.

Susret sa Eloiz Hart bio je organizovan u jednoj tajnoj sobi iza velikog salona, pogodnoj upravo za takve sastanke.

– Kakvo prijatno iznenađenje! – pozdravio je Pulok ozarena lica. – Šta vas je tako iznenada dovelo u Mejo Siti?

Ta Pulokova izuzetna ljubaznost predstavljala je licemerje najgore vrste, jer se i ta žena, koja je od pokojnog muža nasledila dva rudnika srebra, a jedan u međuvremenu izgubila, nalazila na tajnom spisku onih koje treba opljačkati i likvidirati. Bajronova pohlepa i želja za vlašću nije imala granice. Nije pritom prezao ni od čega. I prvi rudnik kojeg je udovica izgubila, postaće uskoro Pulokovo vlasništvo. To naravno, Eloiz nije mogla ni da sluti.

– Razlog je Ajvi Mejo – odgovorila je lepa plavuša bez okolišanja. – Dogodile su se neke stvari koje me primoravaju da reagujem, Bajrone. Ovde sam da bih se vama poverila – pogledala je ispod oka Džeralda Koena i dodala – U četiri oka, Bajrone.

Pulok dade znak svom najvernijem pomoćniku. Koen se osmehnu značajno i povuče.

– Znate li vi Bajrone gde se Ajvi Mejo nalazi? – pitala je udovica. – Kada ste je videli poslednji put?

– Juče, kasno popodne, čini mi se. Mislim da je sada u svom privatnom stanu, da boravi tamo. U poslednje vreme živi prilično povučeno. Zbog čega to pitate, Eloiz?

– Zbog toga što je Ajvi iz samo njoj poznatih razloga napustila grad – uzvratila je Eloiz Hart. Sve je to veoma ličilo na bekstvo. Zar nemate pojma šta bi to moglo da bude. Šta je posredi?

Na to je Bajron Pulok postao veoma zainteresovan.

– Pa razlog bih mogao da pretpostavim – kazao je oklevajući. U svakom slučaju, ne bih mogao ništa da tvrdim. Ja to i neću, jer nemam čvrste dokaze.

– Recite mi uprkos tome, Bajrone! Molim vas! Imam predosećaj da se od sada vi i ja moramo držati zajedno. Nisam zaboravila da ste prilikom našeg poslednjeg razgovora žalili da vas Ajvini ljudi već izvesno vreme pritiskaju!

– To je tačno. Ajvi gura svoj nos svuda. Imam osećaj da hoće da prigrabi sve moje poslove, a pre svega transportno preduzeće koje sam osnovao. Ono donosi priličnu količinu novca. Međutim, ja još nemam dokaza da je ona bacila oko i da hoće da mi ga preotme.

– To se kod nje može primetiti tek onda kada sve postane prekasno – ubacila je Eloiz Hart ogorčeno.

Pulok je ćutao znajući na šta Eloiz cilja.

– Ona je već ukupno pet vlasnika rudnika oterala u propast – podsetila ga je udovica. – Naravno, posle toga je mogla njihova dobra da otkupi za smešno malu sumu. Sve legalno i sve

sa ugovorom kod beležnika. Da li je već bilo napada na vaša kola?

Bajron Pulok potvrdi.

– To se ne može međutim dokazati. Mogli su biti u pitanju i nesrećni slučajevi.

Eloiz Hart odmahnu rukom.

– To mi je sve dobro poznato. Počinje malim potezima, sitnim ubodima i pre nego što se čovek pribere, sve je otišlo u propast. Sve izgubljeno! U takvim slučajevima su pogođeni srećni kada mogu da se oslobode poseda, da ga prodaju i da im još preostane malo novca. Tako se i meni izmakao rudnik „Lukrecija” posle ubistva mog muža. Uostalom, tu priču sam vam već ispričala. Rudnik sam u međuvremenu prodala Ajvi. No, njoj izgleda nije dosta. Nezasita je. Hoće da prigrabi i drugi rudnik „Malmeto”. Nedavno mi je predložila da ga prodam.

– Bila je kod vas? – tobož se iznenadio Pulok.

– Ma ne! Ona to sve čini preko posrednika. Ona sama se sigurno ne bi usudila da mi izađe na oči.

Eloiz Hart je ustala i obišla sto. Preklinjući spustila je ruke na Pulokova ramena i zagledala mu se u oči.

– Moramo se povezati, Bajrone. Ja više ne vidim izlaz iz ove proklete situacije. Znae, u međuvremenu su se odigrale krajnje misteriozne stvari. Postoji jedan veoma važan razlog zbog kojeg sam ovog puta došla kod vas.

Pulok je očigledno bio jako zainteresovan za udovičinu priču. Očekivao je novosti koje bi on mogao da iskoristi.

– Da biste sve mogli bolje da shvatite, moram da vam pričam opširnije i od samog početka. Mislim da imate toliko vremena, Bajrone...

– Koliko god hoćete, Eloiz – odgovorio je Pulok srdačno.

Vratila se ponovo do svoje stolice s druge strane malog okruglog mermernog stola. Otpila je gutljaj vina i pripalila cigaretu pre nego što je počela da priča.

Nije morala da se upušta u pojedinsti.

– Preksinoć je ubijen šerif iz Lejtona – počela je da priča. – ubio ga je čovek...

– Po imenu Holidej – prekide je Pulok. – Čuo sam o tom događaju. Taj momak je nestao bez traga i glasa, iako je grad pretražen do poslednjeg skrovišta.

– Neka su gonjoci ipak prevideli – objasnila je. – Ja sam Doka Holideja krila u svojoj kući.

– Žestoka stvar, priznajem! Zbog čega ste mu pomogli?

– Već sam uspela da pribavim manju grupu plaćenih revolveraša. Već izvesno vreme se pripremam za otvorenu borbu sa Ajvi Mejo. Slučaj mi je, eto, prekjuče doveo tog Holideja u kuću. Moram priznati da me je taj čovek fascinirao. Pustila sam ga da ostane u mojoj kući pa sam čak i spavala s njim. On je u mojim očima bio veliki junak na koga sam oduvek čekala. Zanela sam se i sanjarila kao prava šiparica. Naravno, poverila sam mu se.

Bajron Pulok je slušao trudeći se da prikrije podrugljiv osmeħ koji mu je na trenutak izdajnički zaigrao na usnama. Žene! Te njihove budalaštine sa ljubavlju i zaljubljenošću! No, ne samo zbog toga, nego je i inače on žene smatrao nižim bićima kojima treba gospodariti i koristiti ih za sopstvena zadovoljstva. Bajron nikada ni sa jednom ženom ne bi mogao biti prijatelj. Naravno, pretvarao se da to jeste kada bi to bilo u njegovom interesu i uklapalo se u njegove planove.

Eloiz Hart je zaneseno nastavila – Pričala sam mu o svojim pripremama za okršaj sa Ajvi. On mi je svečano obećao da će mi pomoći i učiniti sve da toj zmiji stanem na rep. Ja sam mu naravno poverovala. Ponela sam se kao prava glupa ovca. Mogla bih samu sebe da ošamarim. Dala sam tom Holideju čak hiljadu dolara unapred. Nisam mogla ni slutiti na kakvog ću bednog izdajicu naleteti. Jer sada, moj dragi prijatelju, dolazi glavni razlog zbog kojeg sam spontano odlučila da sa vama uspostavim vezu. To je u mojim očima za sve nas od životne važnosti ako se povežemo i znamo šta ko od nas dvoje planira.

– Veoma razumno s vaše strane – hvalio je Bajron Pulok napet kao luk. Nestrpljivo je čekao da čuje kraj Eloizine priče.

– Prošle noći je Holidej neprimećen odjahao iz grada – govorila je plavokosa udovica. – Na leđima jednog od mojih najboljih konja. To je bilo izvodljivo, jer je potera u gradu za njim

okončana. Nisu ga više tražili. Svi su bili uvereni da je on već odavno „iza sedam brda i planina”. Bila sam veoma radoznala da utvrdim šta će on preduzeti. Istovremeno sam želela da mu obezbedim pomoć, nekog ko bi mu pokrivao leđa. Zbog toga sam poslala jednog od mojih najsposobnijih ljudi da ga prati kao senka i bdi nad njim. Taj čovek je stigao danas u podne sa vešću od koje zastaje dah. Video je da se Dok u brdima sreo sa Ajvi. I to pod veoma misterioznim okolnostima, koje ja još ne mogu da protumačim niti objasnim. Možda mi vi možete pomoći u tome, Bajrone...

Nagnula se preko stola i zagledala mu se u oči.

– Da li je moguće da nedostaju dvojica od vaših ljudi? Ili čak možda trojica?

– To bih morao da pitam Koena. Da ga pozovem, Eloiz?

– Ne, nemojte! Za to i kasnije ima vremena. Hoću prvo da vam ispričam šta je moj glasnik video. Primetio je kako Holidej jaše u pravcu jednog bočnog kanjona. Nešto kasnije, odjeknuli su pucnji. Sat kasnije je Holidej sa Ajvi i još jednim čovekom koji je ličio na Indijanca napustio kanjon. Odjahali su prema jugu. Vodili su sa sobom i dva osedlana konja bez jahača. Indijanc je očigledno bio ranjen. Navodno je Ajvi veoma brižno postupala s njim i pazila ga. To su činjenice, Bajrone. Sada ste vi na potezu. Možete li da povežete i objasnite to što se zbilo?

Puloku je srce zakucalo malo brže. U stvari nije mu bilo baš lako da se tako žestoko obuzdava ne pokazujući šta misli i oseća.

Pre nego što je odgovorio, natočio je jedan viski i naglo ga ispio. Trenutak kasnije je bio hladan i vladao sobom.

– Pošto ste tako otvoreni sa mnom, ne bih ni ja hteo duže da igram pokrivnim kartama – kazao je ljubazno. – Ja već neko vreme pratim Ajvi, nadzirem je. Juče je posetio jedan savezni šerif po imenu Terens Romero. Pozvala ga je k sebi i od tada je on nestao bez traga. Pretpostavljam da je naložila da ga ubiju. Moglo bi biti da je taj Indijanac upravo takav nalog dobio od nje i izvršio ga. U rano jutro je primećeno da je napustila grad. U pratnji tog Indijanca. Kada sam to saznao, poslao sam za njom svoja dva najbolja i najpouzdanija momka: Lensa Bakstera i Arta Fleminga.

Eloiz Hart klimnu potvrdno glavom.

– Tačno, ta imena mi je pomenuo i moj kurir. On se potrudio da otkotrlja kamenje ispod kojeg su ležala dvojica ubijenih. Prepoznao ih je odmah. Zna-te, moj čovek je već više puta boravio u Meju. Međutim, ispričao mi je da je i Nizoni, taj Indijanac, vaš čovek, da ga vi plaćate.

Pulok klimnu nemarno glavom.

– Da, to je tačno – potvrdio je. – Ali mi je on već duže vreme sumnjiv da petlja nešto zajedno sa Ajvi. Možda ga je ta prevejana zavodnica uspela da zadobije, da ga zavede. Ti crvenokošci

su gotovo ludi za belim ženama, posebno plavušama.

Ponovo je natočio viski. Bilo mu je neophodno da se ponovo pribere i da zadrži hladnokrvnost.

– Šta vam se čini zbog čega se udružila s tim Indijancem? – pitala je Eloiz Hart.

– Pretpostavljam da planira neku novu paklenu igru – uzvratio je Pulok. – Međutim, ne mogu da se dosetim šta bi to moglo biti. Ona je veoma prepredena, a njena nepredvidivost njeno najjače oružje.

– Podozrevam da je već imala ugovoren sastanak sa Holidejom – pro-siktala je udovica kroz zube. – Osim toga, nije uopšte puka slučajnost da je Holidej baš u mojoj kući potražio skrovište, pošto je ubio šerifa. Šta vi o tome mislite, Bajrone?

– Mislim da ste vi u pravu, Eloiz.

– U tom slučaju ćemo morati da preduzmemo nešto. I to odmah! – kazala je žustro. – Mislim, zajedničkim snagama, Bajrone. Ja sam svojim revolve-rašima već naložila da pođu ovamo sa mnom. Ovde su!

To je grupa prvoklasnih, oštarih momaka. Ako ih pridružimo vašim momcima biće to moćna družina. Jeste li saglasni, Bajrone?

Pulok je potvrdno klimnuo glavom.

– Ona je, dakle, dovela tog Holideja ovamo – kazao je. – Kakav ste utisak stekli o njemu?

– To je najtvrđi momak kojeg sam ikada srela u životu.

– Znači, s njim ona namerava da sprovede nešto veliko, žestok udarac – promrmljao je Bajron Pulok. – No, tu ćemo mi zatvoriti rezu i onemogućiti ih. Eloiz, za sve nas je velika sreća što ste došli.

– Ja to smatram razumnim rešenjem.

– A taj Indijanac, Eloiz, je li on stvarno ranjen?

– Moj čovek to tvrdi.

– Znači odjahali su u pravcu juga.

– Bez sumnje, Bajrone!

– Onda znam kuda su se zaputili. Potrebno im je sigurno skrovište za svog saučesnika.

– Ajvi, koliko je meni poznato, potiče s neke farme na jugu.

– Tačno. Mislim da će se tamo pojaviti. Pozovite vaše ljude, Eloiz, skupite ih! Sastaćemo se van grada. Imam tamo kuću u kojoj nas niko neće uznemiravati. Mnogo je bolje da sve pripreme obavimo neprimećeno. U Meju sigurno ima još izvestan broj ljudi koji je uz Ajvi.

– Shvatam – kazala je Eloiz Hart.

– Što manje pažnje skrenemo na sebe, utoliko bolje.

Mlada udovica je ustala i pružila mu ruku.

– Srećna sam što sam u vama našla pravog, iskrenog prijatelja – kazala je srdačno. Pitam se sada zbog čega vam se nisam još mnogo ranije poverila.

Pulok joj uzvрати osmehom.

– Nikada nije prekasno, Eloiz. Taj Holidej i Indijanac se već mogu smatrati mrtvim!

– A Ajvi?

– Nju hoću živu i to po svaku cenu!

VII

Bila je to dolina udaljena od puta kroz koju je tekao potok. Iz oskudnog tla, raslo je žbunje i zakrčljalo drveće. Zemlja koju niko nije hteo, jer se nije isplatila ni zemljoradnja, a ni stočarstvo.

Ajvi je zagazila u vodu do kolena i prala se. Mesečina je poput koprene obavila njeno nago telo. Holidej je posmatrao s uživanjem. Dopadala mu se u svakom pogledu, a ne samo zbog svog izgleda.

Bila je strasna ljubavnica, sasvim drugačija od Eloiz Hart, od te proračunate plave dugonoge žene iz koje je u svakom trenutku izbijao smišljen potez. Čak i način na koji je vodila ljubav, bio je unapred sračunat i proučen. Kod Ajvi je, međutim, strast dolazila iz srca.

Bila je to već druga noć koju su provodili zajedno u prirodi pod vedrim nebom. U toku dana su na pola sata navratili na farmu i samo na kratko mogli da razgovaraju sa Nizonijem.

Njemu je bilo već znatno bolje. Pretpostavljao je da će za nedelju dana moći da prikupi dovoljno snage i da zajedno krenu u borbu protiv Bajrona Puloka.

Dok je čučao pored male logorske vatre na kojoj se kuvala kafa. Upravo je natočio sebi lonče kafe kada je Ajvi naišla vraćajući se s malog potoka. Mahala je mokrom kosom kao grivom.

– Ovde mi se baš dopada – kazala je smejući se.

– I meni – složio se Dok. – Međutim, ne možemo ovde ostati duže. Razmišljao sam o svemu. Pulok bi mogao ranije doznati šta se dogodilo, pre nego što i slutimo. Ako planira neku paklenu akciju morali bi smo da ga preduhitrimo!

– Kako to zamišljaš, Holidej?

– Ne smemo čekati da organizuje ljude i krenu u lov na nas.

– Ne možemo ga napasti, on je previše jak za nas. Ti si sam protiv mnogih, jer sa mnom ne možeš računati. Ja bih izgubila borbu sa bilo kojim trećerazrednim revolverašem.

– Ja sa tvojom pomoći nisam ni računao, Ajvi, bar što se same borbe tiče. No, ti imaš druge kvalitete. „Lukava Ajvi”, slušaj me dobro. Ja sam smislio kako treba da postupimo. Ti ćeš se vratiti u svoj grad. Pulok se neće usuditi da te javno i otvoreno napadne. Uostalom, u tom gradu sigurno ima još ljudi koji tebi drže stranu. Kada se najednom budeš pojavila tamo, on će sigurno biti zbunjen. Onda ću se ja iznenada pojaviti, doći ću s druge strane.

– To je ogroman rizik.

– Prednost iznenađenja je na našoj strani!

Holidej je hteo da kaže još nešto, ali je primetio da su se njene oči neprirodno razrogačile. Otvorila je usta kao da hoće da krikne, ali je bila toliko šokirana da nije mogla ispustiti ni glasa.

Dok se bacio ustranu. Iza njega odjeknuše pucnji. Olovo se sručilo u logorsku vatru i raspršilo varnice na sve strane. Holidej je već držao revolver u ruci. Sa zemlje je pucao u metu koju je obrazovala vatra iz oružja. Čuo je prodoran krik i znao da je sredio bar jednog čoveka. Bio je to ipak mali, delimičan uspeh.

Povijen, pucajući neprestano, hitro u se daljavao od vatre. Dok se bacao u stranu dokopao se „vinčesterke” i poneo je sobom. Bacio je prazan revolver, znajući da nema više vremena da puni magacin.

Sa „vinčesterkom” u ruci, smestio se iza kamene gromade. Pri slabom odblesku vatre video je kako se neke prilike ustremljuju kao pomahnitale na nesrećnu Ajvi. Dok je pucao kao lud i uspeo da obori s nogu još dvojicu napadača. Ostala dvojica su dokopala Ajvi i nestala s njom između žbunja i drveća. Progutao ih je mrak.

Dok je hteo da krene u poteru za njima misleći da će još tu dvojicu moći da sredi. Međutim, u tom trenutku čuo je iza sebe krckanje suvih grana i nekolicina ljudi se ustremila kroz žbunje. Nije znao koliko ih je. Podigao je „vinčesterku” i počeo da puca. Pucnji su sledili jedan drugog takvom brzinom da je to ličilo pre na kanonadu iz nekog automatskog oružja, kakvo je tada upotrebljavala vojska SAD. Nažalost, ni napadači se nisu bacali kamenjem. Vraćali su istom merom. Dok je osetio, istina, podsvesno da su ga neka zrna zakačila i okrzla. Nije

osećao bolove. Oni će se već pojaviti kada bude bio u situaciji da razmišlja normalno.

Pucajući počeo je da se povlači. Kao iz ogromne daljine dopirali su mu do ušiju krici nesrećne Ajvi. Svuda oko njega grmelo je i tutnjalo kao u paklu. Neka neobjašnjiva slutnja mu je nagoveštavala da je izgubio. Ispred očiju su mu kružili užareni obruči, a onda je još samo osetio kako mu se noge izmiču ispod tela. Činilo mu se da se leluja, ne primećujući da tone u beskrajan mračan ambis.

Dok je ležao tu kao mrtav. Neko ga je šutnuo snažno, ali on nije osećao bol.

– Ta prokleti đavo! – rekao je neko režećim glasom. – Pomislio sam da će nas sve srediti.

Iza njega čulo se Ajvino glasno smejanje. Histerično. Devojka je bila na kraju nerava.

– Pusti me! Prokletstvo, treba da me pustiš! Ja... Čuo se žestok udarac, a onda grub glas koji je naredio – Prokleta beštijo, smiri se već jednom!

Više se nije čula. Taj lupež ju je onesvestio. Vukao ju je po tlu dok su joj ruke bile vezane. Glava joj se klimala tamo-amo. Veoma ružan, nečovečan postupak i bolan prizor.

– Hajde, sklanjajmo se odavde! – oglasio se treći čovek. Mi smo još jedino preživeli. Nas trojica nećemo imati nikakvih šansi ako bi se farmeri pojavili.

– Zbog čega bi se pojavljivali, Berni?

– Nikada se ne zna. Hajde, krenimo odavde!

Šćepali su zarobljenicu, držeći je između sebe. Bila je još uvek onesvešćena.

Osvestila se tek kada su je pola milje dalje potrbuške položili preko sedla.

– Prokletnici! Pustite me da bar jašem! – vikala je. – Ili možda hoćete da me mrtvu isporučite Puloku?

Tri razbojnika se samo isceriše. Stavili su joj krpu u usta da ne može da više, a onda je se postaviše uspravno u sedlo. Ruke su joj bile vezane za vrh sedla. Vukli su sobom još tri konja bez jahača. To je značilo da su pri napadu izgubili četiri čoveka. To, međutim, za Ajvi nije moglo predstavljati utehu. Bila je ubeđena da je i Holidej mrtav. Naravno i da je ona sada konačno izgubljena.

Od sada pa na dalje sve će se odvijati onako kako je to Bajron Pulok zamislio. Svi pokušaji, sve žrtve bile su uzalud.

Udoljicu je obasjavala topla jutarnja svetlost sunca. Peticica ljudi ležala je između drveća i žbunja. Svi su delovali beživotno.

Dva crna konja na kojima su jahali Ajvi i Holidej pasla su mirno nekoliko koraka dalje. Žestoka pucnjava od pre dva sata naterala je životinje u panično bekstvo. Preživeli razbojnici se nisu potrudili da ih pohvataju, nego su Ajvi po kratkom postupku smestili na jednog od konja koji je ostao bez jahača. Uostalom, preostala su im četiri takva konja posle žestoke borbe.

Holidej je ležao nepomično kao i ostala četvorica, ali je u njemu bilo

još života. Osetio je to kada se osvestio i kada je sunce obasjalo njegovo lice. Ležao je postrance i pokušao da se prevrne na leđa. Nije uspeo. Bio je oduzet. Telo mu je bilo zahvaćeno potpunom neosetljivošću. Džordžijan-
ca obuze užasan strah. Da nije metak pogodio neki centar u telu zbog kojeg je mogao zauvek ostati paralizovan? Ili je to možda neka prolazna nemoć? Nemoć koju je izazvalo ranjavanje i gubitak krvi?

Iz grudi mu se ote jecaj. Bio je to užasan zvuk koji je i njemu samom zvučao strano i nestvarno.

Ponovo je pokušao da se pokrene. Uz krajnju koncentraciju i sakupljanje sve energije koju je još iscedio iz sebe podupreo se laktom, a drugom rukom se uhvatio za trnovit žbun na koji se mogao, koliko-toliko osloniti. Tada je osetio da mu se telo pokreće, ali je istovremeno u svim delovima tela osetio paklen, neizdrživ bol. Sve mu je zaigralo pred očima – sunce je predstavljalo užarenu loptu koja se kretala u krug. Teško dišući, iznuren, sklopio je oči.

Doku je sada bilo jasno da ga sada može spasti samo čudo. Bio je poražen, pobeđen, izgubio je na svim poljima. I za Ajvi je počeo pogubni završetak. Opet je bila u vlasti beskrupuloznog Bajrona Puloka. Njeni očajnički pokušaji joj nisu uopšte pomogli. Baš kao da joj takva sudbina bila unapred zapisana.

Neko vreme nije se pomicao. Trudio se da se prvo opusti. Posle duže pau-

ze pokušao je da pokrene ruke. Počeo je prvo prstima, a onda celom rukom. Mogao je da ih pokreće, mada uz žestoke bolove. Polako je opipavao glavu i otkrio da na levoj slepoočnici ima široku traku usirene krvi.

Bio je to trag metka koji ga je dobro zakačio, mada površinski. Mora biti da je to i bio razlog što je tako brzo potonuo u „crnu provaliju”, u pomračenu svest i što mu je bilo potrebno tako dugo da se osvesti. Po sunčevoj svetlosti mogao je da oceni da je prošlo nekoliko sati.

S mukom je okrenuo glavu desno, pa levo i video dvojicu mrtvih razbojnika koji su se nalazili u blizini. Njihovi pajtaši su ih prosto ostavili da leže tu, što je bio nesumnjivi znak da im se veoma žurilo.

Zbog čega nisu poneli sa sobom mrtve? Možda su strahovali da su farmeri iz okoline mogli čuti pucnjavu i da ih je ona mogla privući?

Farmeri...

Dok gnevno razvuče lice. Ti nepomirljivi, samozadovoljni tipovi! Smatrao ih je pravim balvanima, a naročito onog starca koji je tako nemilosrdno odbacio svoju kćer! Uskoro će imati samo još mrtvu kćer!

Ponovo je sklopio oči krajnje iscrpljen. Nije imao više snage ni da se u mislima odupire nemoći. Vreme je nezadrživo odmicalo. Kao da se magla širila udoljicom, stvarajući čudesna obličja od okolnih žbunova i drveća sada nalik na slike iz snova i košmara. Prvi kojoti su već počeli da zavijaju

dolinom. Gore na nebu već su se nazirale prve crne tačke udaljenih lešinara koji su daleko kod oblaka osetili krv i lešine. Jata muva su se obrušila na Doka i spustila na rane.

Bio je to jeziv prizor za onog ko je mogao da ga vidi ili bar oseti šta se zbiva, da čuje zavijanje kojota. Doku, međutim, to nije dopiralo do čula, ni do svesti. Nije video ništa, niti čuo, ni osetio.

Tog jutra je, međutim, jedan čovek bio obuzet nekim čudnim unutrašnjim nemirom. Bio je to Vilfred Mejo, najmlađi od braće. Bio je samo godinu dana stariji od Ajvi i veoma vezan za svoju sestru.

Ona mu je čak odala gde su se njih dvoje, ona i Dok, ulogorili. Vilfred joj je obećao da će je potražiti odmah ako se bude dogodilo nešto neuobičajeno.

Tokom te noći se Vilfred na kratko probudio. Učinilo mu se da je u daljini čuo pucnje. Napregnuto je osluškivao i prišao prozoru svoje spavaće sobe. Međutim, bilo je veoma tiho, pa je na kraju ostao uverenja da je sve to bio samo san.

Uprkos svemu, ujutro kada je ustao, opet ga je obuzeo taj neobjašnjivi nemir.

– Ponovo sam se zaželeo zečetine – objasnio je ocu i braći odlazeći sa farme. Poželeli su mu sreću u lovu. Uostalom, nije bilo neuobičajeno da neko od njih čini ono što poželi, što mu padne na pamet. Bio je to period kada je na farmi sve bilo u punom rastu. Tek kada bi došlo vreme sakupljanja plo-

dova, vreme žetve, morao je svako od njih da se uključi u rad punom snagom i to od svitanja, pa sve do mraka.

Ovo vreme je bilo neka vrsta odmora u mukotrpnom farmerskom životu.

Vilfred nije išao u pravcu gde bi mogao naći zečeve ili koju drugu lovnu divljač. Jahao je u pravcu udoljice tamo gde je znao da su se Dok i njegova sestra Ajvi ulogorili. Još iz daleka je opazio lešinare kako kruže nad udoljicom. Obuzela ga je zla slutnja, jer je to bio nesumnjivi znak da se tamo nalaze mrtvi ljudi ili mrtve životinje. Najčešće su bivali i jedni i drugi.

Pola sata kasnije, pred očima mu se našao prizor pustošenja i smrti.

– Bože moj! – uzviknuo je i osetio kako mu se grlo steže. – Bože moj! – kao paralizovan, sedeo je još neko vreme u sedlu, nesposoban da se pomeri. Pogled mu je kružio po telima između drveća i žbunja. Uzalud je tražio sestru. Bio je obuzet snažnim unutrašnjim grčem, jer ga je spoznaja onoga što se ovde odigralo pogodila kao udarac čekića. Prošlo je prilično vremena pre nego što se pokrenuo iz ukočenosti. Čuo je nečije ječanje ili mu se bar tako učinilo. Srce mu je tuklo divlje dok je silazio s konja i nagnuo se jedno telo. Mladom Vilfredu kao da je pao sa srca težak teret – Disao je i bio je to Dok Holidej.

Polako je mirno razmišljanje ustupalo mesto panici. Skinuo je sa sedla svoju čaturicu s vodom i prineo je Dokovim usnama. Bez uspeha, jer je bio u dubokoj nesvestici, pa nije po-

kazivao nikakvu reakciju. Voda mu se samo slivala preko brade.

Vilfredov pogled se zaustavi na logorskoj vatri kraj koje je stajao kotlić za vodu. Bio je prazan, a vatra ugašena. Mladić otrča do potoka i napuni kotlić vodom. Prao je hladnom vodom Dokovo oznojeno lice i hladio vrele slepoočnice.

Napregnuto je razmišljao šta bi još mogao da učini i tako se setio da ovakvi surovi jahači, uvek u pokretu i u sedlu u svom prtljagu najčešće imaju brendi, ne samo za piće, nego i za rane i za lečenje raznih bolesti.

U Dokovoj torbi od krokodilske kože našao je sav lekarski pribor za prvu pomoć i okrnjenu flašu s viskijem: on sam nije pio niti je mario piće, pa je nesvesno okrenuo glavu kada ga je zapahnuo miris.

Sa strahom da ne povredi ranjenikove ispucale usne, prineo im je bocu s pićem i počeo bojažljivo da sipa prve kapi. Činio je to s ogromnim strpljenjem. Očistio je rane i stavio zavoje.

Konačno je ranjeni pustolov otvorio oči. Trajalo je nekoliko trenutaka dok je prepoznao farmerovog sina.

– Ti si Vilfred, zar ne?

Bila je to samo pretpostavka, jer je Ajvi predstavila svoju braću kada su bila na okupu. Rekla mu je njihova imena: Roj, Kevin i Vilfred. Najmlađi je bio Vilfred.

– Da, ja sam Vilfred – odgovori mladić. – Šta se dogodilo, Holideje? Kakvi su to bili lupeži?

– To su bili isti oni ljudi od kojih je tvoja sestra bežala – uzvratio je Dok tihim glasom s mukom izgovarajući reči. – Pakleni psi samog satane Bajrona Puloka!

Vilfred je potišteno spusti pogled.

– Znači, istina je ono što je Ajvi pričala – promrsio je. – Mi joj i nismo verovali. O, bože šta li će se dogoditi...

Mladić je bio potpuno zbunjen i bespomoćan. Nije ni čudo, jer takva situacija nije išla u glavu jednostavnom mladom farmeru i koji je osim rada na imanju znao za molitvu i bibliju. Ni u snu ne bi mogao zamisliti tako nešto.

– Pomozi mi da se uspravim – kazao je Dok. – Hteo bih da se naslonim na ono drvo tamo...

Vilfred ga je posmatrao zabrinuto. Do pre nekoliko trenutaka se ovaj čovek nalazio u dubokoj nesvesti, a sada hoće da se uspravi?

Za mladića je to bio poseban soj ljudi, njemu nepoznat. Ipak, zahtev je bio preteran i nepromišljen.

– Ali ti ne možeš...

– Učini ono što tražim! – proškruta Dok. – Pomozi mi! Minut kasnije sedeo je naslonjen na drvo okupan u znoju i disao hripavo. Tražio je da mu mladić doda njegov kolt sa drškom od slonovače i „vinčesterku”.

– Moglo bi se dogoditi da se neki od tih vragova vrati ovamo – objašnjavao je mladiću. – Ti sada odjaši na farmu i pobrini se za neka kola. Ja još uvek, na žalost, nisam u stanju da jašem, da se održim u sedlu. Potrebno mi je nekoliko dana mirovanja i nege. Ukoliko

tvoj otac bude bio i dalje onako nepopustljiv, pitaj ga da li stvarno hoće da žrtvuje život svoje kćeri.

Farmerov sin se vinu u sedlo i odgalopira u pravcu imanja. Holidej otpi gutljaj viskija i oseti kako mu se život vraća u telo.

Malo se odmorio, a onda sve još jednom pretresao u mislima. Ajvi se ponovo nalazi u rukama Bajrona Puloka. On će je prinuditi na taj brak i ona će se verovatno veoma truditi da dobije u vremenu. Uostalom, nisu je uzalud nazvali „Lukava Ajvi”.

No, to je znao i Pulok. Ako je ona bila lukava, bio je i on, a pritom još i zao i moćan. Pravi tip sadiste, koji je mučeći druge potvrđivao svoju moć i uživao u tome. On će se sigurno obezbediti, preduzeti sve potrebne mere da mu Ajvi ne može pomrsiti račune. Sada će biti posebno oprezan, jer je ne samo nadmudrila, nego i ubila njegovog najboljeg čoveka koji je bio postavljen da je nadzire.

Bez obzira na sve, do venčanja će morati da protekne neko vreme. Pulok mora i za taj čin da obavi sve potrebne pripreme.

Čak i pod pretpostavkom da do venčanja dođe brzo, Pulok neće moći tek tako da ukloni svoju mladu nevestu, bar ne odmah. Ne može nestati odmah. I do tog planiranog zločina će morati da protekne izvesno vreme. Moraće da širi glasine koje će na neki način objasniti Ajvin nestanak. Pulok je u tome bio majstor. Glasinama koje je širio o Ajvi, uspeo je da u očima

mnogih od nje načini zločinca i čudovište, živi dokaz za to bila je Eloiz Hart. Ona je nesrećnoj Ajvi pripisivala smrt svog muža i gubitak jednog rudnika. Bilo kako bilo, do Ajvinog nestanka bi moralo da protekne nekoliko nedelja, pa i meseci. Tako je bar pretpostavljao Holidej.

Pulok je to sebi mogao da dozvoli, budući da je držao sve konce u svojim rukama. Holidej je u njegovim očima bio mrtav. Njegovi momci koji su ih napali će mu upravo tako reći. Hoće li se prepredeni Pulok zadovoljiti samo takvim izveštajem? Moguće je da taj oprezni razbojnik pošalje svoje ljude da bi saznao istinu do sitnih pojedinosti.

Ukoliko bi saznao da se na farmi porodice Mejo nalaze dvojica ranjenih ljudi, sigurno bi i tamo došlo do krvavog okršaja.

Pitanje je bilo da li je Pulok saznao da je Indijanac prešao na Ajvinu stranu. Uostalom, kako je uopšte tako brzo otkrio njen trag?

Tim pitanjem je Dok uzalud razbijao glavu. Nikada ne bi došao na pomisao da mu je Eloiz Hart iz Lejtona pokvarila sve planove i skoro došla glave.

VIII

Dva sata kasnije, stigli su sa taljigama čija je tovarna površina bila pokrivena veoma debelim slojem sena. Došla su sva četvorica, stari farmer i njegova tri sina.

Irvin Mejo je ostavljao znatno pomirljiviji utisak što ga je očigledno stajalo prilično napora.

– Nisam verovao, niti pomišljao da bi to moglo imati ovakve posledice, mister Holideje – kazao je oborene glave. – Trebalo je da to za Ajvori samo bude pouka. Verovao sam da će se trgnuti i pokajati. Tada bi je naravno ponovo prihvatio. Nisam mislio da za uvek neopozivo odbacim i prokunem svoju krv.

Stari farmer je to govorio dok su Holideja podizali na taljige pokrivenene senom.

– Niko nije bezgrešan i bez mana – pomagao mu je Holidej da prebrodi tešku grižu savesti. – Mogu potpuno da razumem vaš stav, mister Mejo. Dobro je to što ste uvideli sve na pravi način.

Sedokosi čovek pruži Doku desnu ruku koju ovaj srdačno prihvati.

– Hvala vam mister Holideje – kazao je stari farmer očigledno dirnut.

– Sve je u redu – uzvratio je Holidej. – Hajde da sada razmišljamo o onome što je značajnije, o budućnosti.

Irvin Mejo klimnu glavom. Bio je zabrinut.

– Ja sam već nešto smislio. Razmišljao sam mnogo o svemu – pritom je bacio pogled na mrtve razbojnike. – Mi ćemo ih sahraniti ovde, ali ćemo napraviti pet grobova. Vi me shvatate, Holidej?

– Šest bi bilo još bolje. Jedan za Nizonija. Pulok bi mogao doći na pomisao da ga potraži. Ne mogu se oteti uvere-

nju da taj zlikovac već sve zna. Saznao je to na način koji mi je nepoznat.

– Ja ću odjahati sa svojim sinovima i potpaliti mu pakao – kazao je Irvin Mejo. – Krajnje je vreme da neko dođe i traži od njega da odgovara za svoja nedela. Moraće da mi vrati moju kćer, prinudiću ga na to!

– Svi ćete platiti životom takav pokušaj – ubeđivao ga je Dok. – To je „posao” u koji se vi uopšte ne razumete.

– Mi možemo da se borimo, mister Holideje! – pobunio se stari farmer. – Smatrate li nas možda slabićima i kukavicama?

– To nikako, uveravam vas! – uzvratio je Dok. – Međutim, velika hrabrost u ovakvim slučajevima nije od koristi. Ne bi koristilo ni da vas je deset puta više. Protivnika kakav je Pulok ne možete pobediti u otvorenoj borbi. On zna samo za podmuklosti i prevare, za zasede. Vi biste svi otvorenih očiju srljali u propast. Tako ne možete ništa učiniti za Ajvi. Radije to prepustite meni.

– Ali vi ste teško ranjeni! – uzviknu stari farmer. – Trajaće najmanje dve nedelje dok bar upola čvrsto budete mogli da stanete na noge.

– To i nije tako loše.

– Zar imamo toliko vremena, mister Holideje? Ne smem ni da pomislim šta bi se sve do tada moglo dogoditi.

– Za početak će Ajvi biti na sigurnom – objašnjavao je Dok umorno. – Tek kada se bude oženio njome, pripašće mu sva njena imovina.

Sva četvorica Mejo ga pogledaše zapanjeno. Bili su pogodeni ovim saznanjem.

– Šta vi to pričate? – uzviknuo je otac s nevericom. – Zar ta sotona hoće da se oženi mojim detetom i onda da je ubije? O tome ja nemam pojma.

– Vi nam niste dali priliku da vam ispričamo celu priču – promrmlja Dok, osećajući kako ga umor savlađuje i kako uranja u san.

– Sve ću vam objasniti kasnije. Ja...

U sledećem trenutku ranjeni Džordžijanac je zaspao čvrstim snom.

– Kakav je ovo junak! – promrsi stari Mejo. – Što mu nismo poverovali iz prve? Gde bi Ajvi bio kraj...

Bacili su se svom žestinom na posao da iskopaju šest grobova i tako zavaraju eventualne progonitelje. Radili su predano i brzo.

Bajron Pulok je bio obuzet snažnim osećanjem trijumfa. Nije pretpostavljao da će to ići tako brzo. U svakom slučaju, za uspeh je dobrim delom bila zaslužna Eloiz Hart.

A onda je, sasvim slučajno, grupa njegovih ljudi naišla u dolinu, upravo tamo gde su se Ajvi i Dok ulogorili.

– Vi ste, dakle, sigurni da je taj Dok Holidej mrtav? – upitao je Pulok upravivši svoj pogled na Indijanca Kamposa Bareru, vođu izviđača. On je do sada uvek bio drugi čovek, iza Nizonija. Sada je najzad dobio mesto koje mu je, po njegovom sopstvenom mišljenju, oduvek i pripadalo.

– Sasvim sigurno, gazda! – tvrdio je Barera busajući se u grudi. Stajao je

čvrsto i uspravno kao vojnik. To je, uostalom, i bio do pre pola godine. Vojnik – izviđač kao i Nizoni. Mnogi od njih su bili otpušteni pošto više na indijanskom frontu nije bilo većih okršaja. Otpušteni izviđači su bili srećni i zadovoljni ako bi došli do nekog posla koji se dobro plaća, bez obzira na kojoj strani zakona.

– Znači, nedostaje nam samo Nizoni u toj grupi – zaključio je Pulok. – Niste otkrili neki njegov trag možda?

– Ja pretpostavljam da se on nalazi na farmi Mejovih – odgovorio je Kampos Barera. – Mogao bih se o tome pobrinuti uz pomoć nekoliko ljudi.

– Trebalo je da to središ odmah dok si bio u blizini – procedi Pulok.

Iako je tražio da se ljudi u njegovoj službi striktno drže naređenja, nerviralo ga je kada je nešto bilo odloženo za kasnije, kada nije odmah obavljeno na način koji mu odgovara.

Indijanac, vojni izviđač je, međutim, veoma vodio računa da ne odstupi od naredbe, da ne čini ništa na svoju ruku. To je uostalom i objasnio – Držao sam se vaših naređenja, mister! – kazao je Barera pomalo uvređen. – Hteli ste tu ženu živu što pre i po svaku cenu. Naređenje je glasilo da se ne bavimo ničim drugim.

Bajron Pulok pomirljivo klimnu glavom. Nije mu se dopalo to što je Nizoni još uvek živ. Međutim, nije mogao da zbog toga bilo šta zamera Kamposu Bareri. Osim toga, Barera je bio podmukao tip kojeg je bilo bolje ne ljutiti i izazivati. Ljudi kakav je on, vredeli

su Puloku kao samo zlato. Cenio ga je mnogo više od momaka koji su postavljali glupa pitanja ili, još gore, razmišljali o onome šta bi trebalo činiti.

– Sve je u redu, Barera. Uzmi onoliko ljudi koliko ti je potrebno. Očekujem da taj Indijanac najkasnije za tri dana bude mrtav.

– Po naređenju, mister!

– Vojničko ophođenje bivšeg armijskog izviđača išlo je Puloku ponekad na živce, ali nije dozvolio da se to na njemu primeti.

Ovoga puta je Barera hteo unapred da raščisti još neke stvari, da dobije precizna naređenja, a ne da mu se kasnije nešto prebacuje. Zbog toga je upitao – Šta ako nam ti farmeri budu stvarali teškoće, mister?

– Onda ćete im zapaliti krov nad glavom – kazao je Pulok. – Najbolje je još ako uopšte ne bude preživelih.

– U redu, mister!

Bajron Pulok dade znak rukom kao da otpušta Bareru. Ovaj se okrete na propisan vojnički način i krenu, a ostali članovi njegove grupe za njim.

Najzad je Bajron Pulok ostao sâm sa svojim čovekom od izuzetnog poverenja, Džeraldom Koenom. Nalazili su se u velikoj Pulokovoj kući iza koje je bilo dvorište sa teretnim kolima.

– Da li je Ajvi dobro smeštena, Džeri?

Koen se isceri lukavo, zaverenički.

– Tamo je gde i pripada. U njenoj sopstvenoj zgradi. Uredio sam stvari tako da je vide što je moguće više oso-

ba. Niko osim nas ne zna pravu istinu i nije primetio ništa neobično.

– Veoma brzo se primirila.

– Pa ona je, kako se zna, veoma lukava! – kazao je Koen. – Verovatno se opredelila za neku novu taktiku. Sada hoće da razvlači vreme. Verovatno „kuva neko zmijsko jaje” koje će podmetnuti. Treba da budeš oprezan, Bajrone. U protivnom, može nam prirediti iznenađenje kakvo je priredila Foksiju ili neko slično.

– Ne brini, ja nemam nameru da spavam s njom.

– Ja bih te čak veoma odvrćao od toga. Ta drolja! Uspela je da pridobije crvenokožca, da pređe na njenu stranu. To stvarno nikada ne bih smatrao mogućim.

– Ona je prava veštica!

– Upravo zbog toga bih stalno bio na oprezu, Bajrone.

– Ona ne može učiniti više ništa – tvrdio je Pulok opušteno. – Zna ona vrlo dobro da je bez prestanka pod budnom prismotrom, da se bdi nad njom. Ljudi već govorkaju svuda da njeno duševno stanje nije baš najbolje, jer se ponaša krajnje čudno. To, naravno, sasvim odgovara mojim planovima, uklapa se u njih. Možda bismo mogli kasnije da okrenemo celu stvar tako da se ona u trenutku duševnog rastrojstva ubila, digla ruku na sebe.

– To uopšte ne bi bila loša ideja!

Iz hodnika su dopirali glasovi. Među njima je jedan bio ženski.

– Nemojte se toliko razmetati i praviti važni, čoveče! – obraćao se taj glas

slugi kojem je bio zadatak da dočekuje posetioce i u ovom slučaju odbija. Imao je naređenje da nikoga ne pušta unutra. Zbog toga je i pokušao da zaustavi ženu koja je insistirala da uđe unutra.

– To je Eloiz Hart! – isceri se Koen kada joj je poznao glas. – Tu si se dobro upetljao, Bajrone. Nje se izgleda nećeš otresti lako.

– To ni ne želim. Ona mi je još potrebna.

– Pustite me unutra, čoveče! – sik-tala je Eloiz Hart. – Mister Pulok će vam izvući uši kada bude saznao da me niste pustili kod njega!

Pulok je prišao vratima svoje velike kancelarije i otvorio ih.

– Pobogu, Linvude! – prekorevao je svog slugu. – Kako si mogao da budeš tako neljubazan! Moje naredbe se, naravno, ne odnose na gospođu Hart.

Smešio se lepoj udovici krajnje ljubazno.

– Veoma mi je žao, Eloiz. Možete li mi oprostiti? Naredio sam mu da odbije svakog posetioca, jer je trebalo do pre nekoliko minuta da obavim neke neodložne stvari. Vi se u svakom slučaju i u svako doba izuzimate. Molim vas, uđite!

Eloiz Hart mu nije uzvratila osmeh i kao da je previdela njegov galantni pozivajući pokret rukom. Zabacila je ponosito glavu na potiljak i prošla mimo Puloka.

– Pre nekoliko minuta sam saznala da je ona veštica ponovo ovde – kazala

je ljutito. – Zašto me niste obavestili o tome?

– Nisam vas nigde video – odgovorio je Pulok. – Mislio sam da ste legli na počinak.

– To je tačno. Posle večere sam prilegla malo, ali je trebalo u svakom slučaju da me obavestite.

– Nisam hteo da vas uznemiravam – uveravao je Pulok topeći se od pre-dusretljivosti. Ipak, počelo je da ga nervira držanje ove žene pune prebacivanja i prekora. To njegova sujeta, pre svega kada su žene u pitanju, nije mogla da podnese. Za njega su žene bile niža bića koje valja iskoristiti bilo za uživanje, rad ili neki drugi način. – Moglo se dogoditi da niste sami, da imate društvo.

– Šta vi to sebi dozvoljavate?

– Pa bilo bi sasvim prirodno – uzvratilo je Pulok ne pokazujući da ga je bilo šta izbacilo iz ravnoteže. – Ali, Eloiz, zbog čega se toliko uzrujavate? Mi smo, pobogu, odrasli ljudi!

Udovica je klonula u jednu naslonjaču.

– U pravu ste, Bajrone – počela je da uzmiče. – Izvinite, ali sam bila van sebe kada sam čula da se ta veštica vratila, kao da se uopšte ništa nije ni dogodilo. Ja sam mislila da hoćemo da je izvedemo pred sud. Zar ste vi promenili mišljenje i smislili nešto drugo?

– Mi ne možemo učiniti baš ništa – slagao je Pulok. – Ne može se dokazati da je počinila bilo kakvo razbojništvo.

– I zbog toga vi nameravate da ostanete mirni, ne preduzimate ništa?

– A šta mi preostaje drugo, Eloiz?

– Nego, Bajrone, šta je bilo sa Dokom Holidejem?

– Njega su moji ljudi ubili.

– Zbog čega? Mogu li konačno da saznam celu istinu?

– Holidej je bio sa Ajvi i sa Indijancem kada su do njih stigli moji ljudi

– objašnjavao je Bajron Pulok. – Odmah je došlo do žestokog puškaranja. Četvorica mojih ljudi je stradalo tom prilikom. Holidej i Indijanac su se borili kao izbezumljeni. Naravno, nisu imali šansi. Ajvi se obradovala mojim ljudima jer su je spasili. Tvrdi da ju je Indijanac odveo silom. On i Dok su najverovatnije želeli da njenom učenom izvuku novac.

Ove laži je Eloiz Hart prihvatila bez rezerve. Čak je cela priča uticala na njen gnev i mržnja prema Ajvi Mejo dobije još veće razmere, ukoliko je to uopšte bilo moguće.

– Ta podla, pokvarena veštica! – sik-tala je lepa udovica. – Celu stvar je veoma vešto okrenula u svoju korist!

– Pa nije tek tako nazvana „Lukava Ajvi“. Poznata je kao takva – kiselo se smešio Pulok. – Vidite i sami, Eloiz, nama su ruke vezane. Ne možemo preduzeti baš ništa. Još bismo ispali smešni i napravili budale od sebe.

Eloiz Hart je prebledela kao kreč. Nekoliko trenutaka je sedela zavaljena, sklopljenih očiju.

– Jedan konjak, možda? – pitao je Bajron pun saučešća. Još nije završio rečenicu i, već je sipao piće.

Zahvalila se i ispila žestoko piće. Nešto malo boje vratilo joj se u obraze. Bilo je to za nju gorko saznanje, težak poraz. Sve nade je polagala u Doka Holideja još od samog početka, a sada je sve propalo pa je morala da se udruži sa Pulokom.

Međutim, kako sada izgleda potvrdilo se da je radila i u tom slučaju brzopleto i prenaglijeno. Nepravедno je optužila Holideja koji je ipak učestvovao u otmici Ajvi. Već je bio učinio prvi korak u pravcu hvatanja Ajvi po njenom zahtevu, kada je ona pohitala da traži savezništvo Bajrona Puloka. Ajvi Mejo je već bila u njegovoj vlasti i on je hteo da je sredi na samo njemu znan način.

Sada je Dok Holidej, na žalost, mrtav. A Ajvi, ta prepredena veštica, je ponovo bila na slobodi.

Da samooptuživanje bude još teže, Eloiz Hart je bila uverena da je njen najljući neprijatelj, lukava Ajvi, prošla nekažnjena upravo njenom krivicom.

– Ništa se tu ne može izmeniti, Eloiz – uveravao je Pulok. – I meni je zbog toga svega proketo žao. Međutim, morate znati da protiv Ajvi nema nikakvih čvrstih dokaza.

Eloiz Hart ga je posmatrala kao da ne veruje u ono što čuje.

– Moraćemo, draga Eloiz, da sačekamo povoljniju priliku!

Eloiz Hart je dozvolila da joj natoči još jedno piće. Pošto ga je ispila, rekla

je odlučno – U tom slučaju, meni ostaje samo jedno!

– Šta smerate, Eloiz?

– To ćete već videti, kada se bude dogodilo! – kazala je ledeno. – Meni nije preostao drugi izbor. – Rekavši to, ustala je i uputila se prema vratima.

– Laku noć, džentlmeni – pozdravila je i ponosnog držanja izašla iz kancelarije.

Pripadala je onoj vrsti žena koje u svojoj neutoljivoj mržnji nisu u stanju da smisle bilo šta razumno.

Eloiz Hart je htela i naumila da ubije Ajvi, smatrajući je najopasnijim neprijateljem.

To je Bajron Pulok i slutio, ali je mirno kao i uvek izdao uputstva za taktičko delovanje. Njime je sudbina Eloiz Hart trebalo da bude zapečaćena.

IX

Kampos Barera je poveo četvoricu momaka. Bili su to brižljivo odabrani revolveraši. Po njegovom mišljenju, taj broj je bio više nego dovoljan. Hteo je, međutim, da se prvo uveri da li je Dok Holidej zaista mrtav. Ako je preživeo puškaranje, morao je biti ranjen. A onaj prokleti Nizoni je već dobio svoje. Možda se negde usput našla neka dobra duša da ga pokopa. No, Kampos Barera je bio temeljan čovek. Prvo je odjahao do mesta gde je Nizoni iznenadio Ajvi. Tamo je brižljivo pretražio tragove. Uostalom, bio je izviđač, što znači da ih je čitao kao knjigu.

Našao je i dvojicu ubijenih revolveraša ispod kamenja. Zahvaljujući tome, uspeo je približno da sastavi mozaik, da zaključi šta se na tom mestu zbilo.

Dok i Ajvi su sa ranjenim Indijancem odjahali odatle. Upravo su te tragove sledili i razbojnici. Protekla su dva dana u dugom i napornom jahanju. Pet surovih momaka stiglo je na domak farme porodice Mejo. Kretali su se oprezno kao vukovi lutalice. Niko od farmera nije primetio da su tu u blizini.

Uveče, kada je mrak već počeo da se spušta stigli su u udoljicu u kojoj se došlo do borbe i u kojoj je navodno poginuo Dok.

Videli su šest grobova, ali je to kod Barere samo izazvalo prezriv osmeh. On je već nešto naslutio. Nešto sasvim određeno.

– Otkopavajte! – naredio je svojim ljudima.

Banditi su poslušali gundajući. Međutim, nije trebalo previše da se trude, jer je njihov vođa pokazao sa nepogrešivim predosećanjem na dva prazna groba.

Sada je sve bilo jasno.

– Prokleti lupeži! – uzviknuo je Barera. – Baš to sam i pretpostavljao. No, neka im bude, doživeće iznenađenje kakvo im do sada verovatno niko nije priredio.

– Znaš li ti uopšte gde su oni? – pitao je jedan od momaka.

Kampos Barera ga odmeri sažaljivo.

– Glupane jedan!

– Ti misliš da su na farmi?

– A gde bi inače bili, do sto đavola! Noćas ćemo ih posetiti i naravno izručiti tople olovne pozdrave.

Takva opaska je izazvala spontani smeh. Iako je njome izrečena presuda na smrt ljudima koje nisu ni poznavali izuzev Nizonija, razbojnicima je to bilo smešno.

Momci ipak nisu bili sigurni da li se taj „olovni pozdrav“ odnosi samo na Doka i Nizonija ili ne. Zbog toga je jedan upitao – A šta sa farmerima?

Kampos Barera je načinio pokret rukom koji je sve objasnio. Uperio je palčeve prema zemlji.

– To bi moglo da uskovitla veliku prašinu – upozorio je drugi. Ima ovde u okolini i drugih farmi.

– Pa šta? Pre nego što ti tupavi seljaci bilo šta primete, mi ćemo već biti iza „sedam brda i dolina“. A sada me slušajte dobro. Evo mog plana...

Bio je to pakleni plan. U njega je uključio sve pojedinosti. Ništa nije prepustio slučaju. Moralo bi se dogoditi čudo da toj grupi ubica iko sa far-me Mejo umakne i izvuče živu glavu.

* * *

Bilo je oko deset sati uveče. Jedan jahač je zaustavio konja na farmi Mejovih, u dvorištu ispred farmerske kuće.

– Helo, budite pozdravljeni! – doviknuo je jahač ne silazeći s konja. Bio je to uobičajen pozdrav u ovakvim situacijama i u ovoj zemlji gde noćni posetioci uglavnom nisu bili dobrodošli.

U farmerskoj kući je još uvek gorelo svetlo. Kroz jedan od prozora se moglo videti unutrašnjost jednostavno uređene dnevne sobe. Tri čoveka sedela su za stolom i igrala karte. Četvrti čovek je sedeo u naslonjači i čitao knjigu. Bio je to sedokosi otac farmer.

Rekao je nešto svojim sinovima. Sva trojica su spremno ustala i pošla na polje da pozdrave i dočekaju kasnog putnika. Ni jedan od njih nije nosio oružje. Međutim, kada su stupili u hodnik, kako je pretpostavljao „kovač ovog paklenog plana“, izviđač Kampos Barera, sigurno će predostrožnosti radi uzeti sačmarice.

Jahač u dvorištu je to znao, računao je s tim, jer je poznavao navike takvih ljudi. zaista sinovi farmera su držali sačmarice u rukama kada su stupili na verandu.

– Dobro veče – pozdravio je jahač. – Iz daleka sam ugledao svetlost pa sam pomislio da bih ovde možda mogao da prenoćim. Možda u ambaru?

Smeškao se ljubazno. Mladi farmeri su u međuvremenu spustili sačmarice. Od ovog stranca je izgledalo da im ne pretili nikakva opasnost.

– Pa to je jasno – kazao je Roj Mejo. – U našoj kući se veoma drži do gostoljubivosti. Smestite svog konja i dođite u kuću. Ostalo nam je nešto od večere. Sigurno ste gladni.

– Creva mi već duže vreme krče – uzvрати jahač osmehujući se. – Hvala na pozivu.

Izvukao je desnu nogu iz uzengije i kliznuo iz sedla tako da bi mu telo životinje služilo kao zaklon.

To je bio deo plana, njegov početak. Sve je teklo mnogo jednostavnije nego što je ubica i pretpostavljao.

Onog trenutka kada se maknuo s nišanske linije, glasio je dogovor, ostali će izroniti iz mraka i otvoriti vatru. Tri mladića će stajati na osvetljenom prostoru i predstavljati vidljivu metu. Koji trenutak kasnije će tamo ležati i neće više predstavljati opasnost. Što se pak starog farmera tiče, s njim će sve obaviti još lakše, po kratkom postupku.

Plan je bio da prodru u kuću i da dvojicu ranjenika za kojim su u stvari i tragali, likvidiraju u posteljama.

Ubice su znali da se dvojica ranjenika nalaze u jednoj od soba na spratu. Ležali su tamo, dok su ih ukućani negovali. Pun sat su dvogledom posmatrali kako jedan od sinova farmera ulazi u tu prostoriju noseći poslužavnik s hranom. Spustio je poslužavnik na sto, onda prinosio tanjire, prvo levo pa desno, jer su se tamo nesumnjivo nalazile postelje smeštene uz zidove. Od tada je Kamposu Bareri i njegovim ubicama bilo jasno da su ranjenici u kući farmera Mejo.

Norbert Hanter, tako se zvao „glasnik smrti”, tobož bezazleni noćni posetilac ove farme, nije sasvim kliznuo iz sedla kada je pucnjava počela. Ispaljeni su prvi meci. Svetlost koja je izbijala iz cevi dolazila je spolja izvan dvorišta. Norbert Hanter se sagnu i

potegnu revolver da bi pucao tek kada prodre u kuću, tj. kada sinovi farmera budu pokošeni.

Čuli su se povici trojice Mejo i na svoje užasavanje i zaprepašćenje lupež iza konja primeti da je samo jedan od trojice braće pogoden. Ostala dvojica su se povukla u kuću i žestoko pucala iz svojih sačmarica.

U svom uzbuđenju, Norbert Hanter nije primetio da se događa nešto sasvim neobično. Naime, nisu pucali samo članovi njegove grupe.

U istom trenutku kada je blesnula prva svetlost iz cevi oružja pritajenih ubica, odjeknuli su pucnji i sa jednog prozora na spratu farmerske kuće.

Strelac ili više njih sa gornjeg prozora koristili su odblesak iz napadačevih oružja kao sigurne mete. Uostalom, to je bio jedini način pogoditi nekog koga je noć inače prikrivala. I Nizoni i Holidej su očigledno imali bogato iskustvo u ovakvim noćnim obračunima.

Sve se to odigravalo u veoma kratkom vremenu. U pitanju je bilo nekoliko sekundi, najviše minut. No, niko od učesnika ovog puškaranja nije imao vremena da razmišlja koliko okršaj traje.

Norbert Hanter je upravo pritrčao osvetljenom prozoru dnevne sobe i nanišanio na starog farmera koji je naravno već odavno ustao iz naslonjače. Uprkos tome, bio je vidljiva i sigurna meta ubici koji se prikrao neprimećen. Bar je tako mislio. Već je zgrčio kažiprst na okidaču kada u istom deliću sekunde njegovo lice postade ukoče-

na maska. Bio je kao okamenjen, a na slepoočnici se mogla videti mala crvena rupa. Pao je kao posečeno drvo ne dajući glasa od sebe.

Sa gornjeg sprata odjeknuše jedan za drugim mnogobrojni pucnji, a onda odjednom zavlada tišina.

Holidej i Nizoni siđoše niz stepenice. Bili su bez odeće do pojasa, jer su im grudi pokrivali debeli zavoji.

Stari farmer i dvojica njegovih sinova su upravo uvlačili najmlađeg u dnevnu sobu. I Roj Mejo, srednji sin, je bio ranjen u rame. Koristio se samo jednom zdravom rukom.

Niko nije obraćao pažnju na Nizonija, i na Holideja. Bili su suviše obuzeti onim što im se dogodilo.

– On je živ – kazao je stari farmer.

– Momče, živ si...

Vilfred je jako krvario, ali je Holidej brzim pregledom procenio da će se izvući. Taj momak je u nesreći koja ih je zadesila ipak imao i sreće.

Holidej i Nizoni su izašli iz kuće. Kroz noć su se čuli jauci i jecanje. Posle izvesnog vremena su našli Kamposa Bareru. Bio je ranjen i jedini koji je preživeo ovaj okršaj. Odvukli su ga preko dvorišta do kuće, a onda u dnevnu sobu. Razlozi za ovakav postupak nisu baš bili saosećanje i briga. Trebalo je saznati nešto od ranjenika, nešto što bi ih uputilo na pravi trag i pomoglo im.

U dnevnoj sobi su dvojica nepovređenih iz porodice Mejo upravo previjali najmlađeg, Vilfreda. Roj je, čekajući da na njega dođe red, pritisnuo čistu

krpu na ranjeno rame koje je takođe krvarilo.

Dok i Nizoni pustiše teško ranjenog Bareru da klizne na pod. Bio je dva puta pogođen u grudi što je govorilo da nema više nade za njega. Neće se izvući.

Kampos Barerao je to znao i sam.

– Nemojte se truditi – s mukom je rekao isprekidanim glasom. – Sa mnom je gotovo. No i vi ste ubrzo na redu. Gazdi niko ne uspeva da umakne.

– Šta je sa Ajvi? – pitao je Nizoni.

– Šta ste učinili s njom?

Razbojnik, iako već na pragu smrti, razvuče lice u grimasu koja je trebalo da bude osmeh. Ni traga od straha na njegovom licu, iako je znao da mu se ostatak života može već brojati minutima.

– Šta je sa njom? Pa to vi veoma dobro znate. Za sada, to jest, za neko vreme joj se neće dogoditi ništa. Ali ona druga, ona plavuša iz Lejtona, nju će gazda poslati u večna lovišta. Možda već i jeste.

Disao je sve teže. Gotovo se moglo videti kako mu život ističe iz tela.

– Eloiz Hart? – iznenadio se Dok, ne mogavši da poveruje svojim ušima.

– Jesi li mislio na nju?

– A na koga drugog? – prošaputa Barera jedva čujno. – Zahvaljujući njoj su tako brzo saznali sve i ušli vam u trag. Ona je poslala jednog svog čoveka da te prati. Bila je ubeđena da si je ti izdao.

– I tako je postala saveznik Bajrona Puloka.

Grimasa nalik na osmeh nije silazila sa lica samrtnika.

– Ona ga čak smatra prijateljem koji joj misli dobro. Biće to za nju odvratno osvešćenje. Čuo sam ono što su gazda i Koen govorili o njoj. Eloiz će biti likvidirana isto kao Ajvi, ali ova druga kas...

Osmeh je iščezao sa Barerinog lica. U očima nije više bilo sjaja. I one su se ugatile kada i sam život u njemu.

Dok je čuo i saznao dovoljno. Lagano se uspravio. Pogledao je Indijanca upitno.

– Šta ti misliš, Nizoni?

– Ne bismo smeli da to odlažemo i gubimo vreme. I ti tako misliš, zar ne?

– On sada još ne računa s nama – zaključio čovek iz pustolov. – Osećaš li se i ti dovoljno sposobnim?

– Sve zavisi od tebe, Holidej.

– Kada ćemo odjahati?

– Odmah!

Stari farmer Irvin Mejo im priđe.

– Ja znam šta vi smerate – rekao je.

– To bi bila ludost. Taj put nikako nećete izdržati, o borbi da i ne govorim. Zar zaista hoćete da osudite sebe na propast?

– Ne smemo dati Bajronu Puloku ni trenutka predaha! – kazao je Holidej.

– On, ne sme nipošto saznati šta se ovde odigralo. U stvari, on čeka povratak svojih ubica i izveštaj da smo likvidirani. Dakle, ne računa s nama, s našim dolaskom. To je naša velika prednost. Hajdemo, Nizoni, da kupimo naše stvari!

Popeli su se zajedno uz stepenice u svoju sobu, obojica još prilično blede i upalih obraza. Stari farmer je bio u pravu tvrdeći da takav poduhvat nije razuman da su obojica još slabi. Međutim, on nije računao s bitnim činio-
cem, upornošću i odlučnošću obojice, bez obzira što se još ni upola nisu oporavili. No, proverili su jednu veoma bitnu stvar i utvrdili da mogu opet odlično baratati puškama i revolverima. Na borbu pesnicama u svakom slučaju ne treba računati, do nje neće doći. Pred njima je bio obračun u kojem ni jedna strana ne sme očekivati milost. Ulog je bio suviše visok!

Kada su se vratili u dnevnu sobu, Vilfred je ležao na sof, a grudi su mu bile omotane debelim zavojem. Roj je sedeo u naslonjači svoga oca sa zavojem oko ramena.

– Otac i Kevin su otišli da vam osedlaju konje, napolju su – saopštio je Roj. – Otac je uvideo da vas ne može zaustaviti.

– Zašto bi on to uopšte i želeo? – čudio se Dok.

– Svi smo vam mi zahvalni, jer hoćete toliko da rizikujete za nas, za našu sestru. No, mi ćemo celog života imati razloga da prebacujemo sebi, da nas grize savest ako vam se nešto dogodi. I mi onda snosimo krivicu.

– Mi, momče, jašemo po slobodnoj volji, jer je to naša odluka.

– Ja jašem zbog Ajvi – kazao je Indijanac sumorno. – Ja sam joj to obećao:

Upravo u tom trenutku se stari farmer vratio unutra. Čuo je šta je Indijanac kazao.

– Nizoni! – zagrmio je njegov glas.
– Postoji li nešto između tebe i Ajvi, nešto što ja ne znam?

– Da, mi ćemo se venčati kada sve ovo prođe – kazao je Nizoni suvo.

Za trenutak je izgledao kao da će izbiti eksplozija. Bio je to prekrupan zalogaj za bogobojažljivog, pobožnog farmera sa daleke usamljene farme. Međutim, u poslednje vreme su se događale prilično neobične, neočekivane stvari koje su već u izvesnom smislu izmenili njegove nazore i poglede na život. Zbog toga je Irvin Mejo udahnuo vazduh punim plućima, a na slepoočnicama mu nabreknuše žile. Trenutak kasnije je ispustio vazduh iz pluća, a ramena mu klонуše. Bio je to veoma upečatljiv prizor neme borbe čoveka koji je još do pre najviše dve nedelje bio znatno drugačiji. Teškim koracima prišao je Nizoniju i spustio mu, od rada ogrubelu tešku ruku na rame.

– Za malo da se ponovo ogrešim – kazao je uzbuđeno. – No, neću više da mislim i činim nepravedno. Ako se vas dvoje volite, onda budite srećni zajedno, jedno s drugim. Imate moj blagoslov. Saopšti to Ajvi kada...

Nije izrekao misli do kraja strahujući da bi njegove reči mogle da skrenu sudbinu neželjenim putem.

– Idite s Bogom vas dvojica. Neka vas njegova milost prati. Mi ćemo se

moliti za vas. To je sve što možemo učiniti.

Posle toga je farmer spustio svoje teške, grube ruke na Dokova ramena i zagledao mu se u čeličnosive oči.

– Mnogo sreće, mister Holideje. I...
– oklevao je, a onda kao da je podstakao neku skrivenu unutrašnju snagu i dodao – Voleo bih da mogu da učinim nešto da vratim točak vremena unazad i izbrišem nešto što se na moju žalost odigralo. Naime, da sam vas odmah prihvatio i ukazao vam gostoprimstvo u svojoj kući, mnogo toga se ne bi dogodilo. Mogao bih samog sebe da proklinjem do kraja života...

– To uopšte nije potrebno – uveravao ga je. – Vi ste u mojim očima pošten čovek pun lepih osobina. Verovatno bih i ja da sam bio na vašem mestu postupio isto kao vi. Niste ni mogli drugačije. U stvari, vas je takvim učinio bol. No, sada ste mnogo štošta uvideli. Ostajte zdravo, mister Mejo!

– Budite zdravo vas dvojica, to je najvažnije!

* * *

Nešto kasnije su Dok i Nizoni jahali kroz noć u pravcu severa. Najveći deo puta su polako jahali. Samo su povremeno puštali konje da krenu umerenim kasom. Jedino nisu terali konje u galop. U tom slučaju bi se njihove tek zaceljene rane mogle da otvore, da prokrvare. Već sam put po sebi bio je veoma rizičan poduhvat. Da se i ne pominje ono što su imali na umu, ono što su smerali.

X

Bile su u jednoj gotovo praznoj prostoriji podruma Ajvinog hotela. Istoj onoj u kojoj je nedavno ubijen šerif Terens Romero i to na grozan, surov način.

Ajvi su te scene stalno bile pred očima. Znala je da će skoro i nju snaći nešto slično. Očajna, ležala je na tvrdoj dasci koja joj je data kao ležaj i gledala u prazno.

Na drugoj tvrdoj drvenoj postelji sedela je Eloiz Hart. I u njenoj glavi su se motale slične misli. Osećala se isto tako kao i Ajvi. Ove dve žene postale su igrom sudbine žrtve i sapatnice.

Dva dana je prošlo od kada je Eloiz Hart upala kod Ajvi u njene privatne odaje u hotelu van sebe od gneva i mržnje. Divlje optužujuće reči bacila je u lice svojoj navodnoj neprijateljici. Došlo bi možda čak do mnogo žešće rasprave i fizičkog obračuna da Ajvi nije sve saslušala izuzetno strpljivo.

Posle toga je govorila Ajvi. Eloiz Hart je tada slušala veoma strpljivo, što se nije moglo u prvom trenutku očekivati. Bila je zapanjena već posle prvih reči. Nije mogla da shvati ni da poveruje. Ajvi je najzad uspela da ubedi lepu udovicu. Njoj je napokon pala koprena s očiju. To, međutim, u ovom položaju, u zaključanom podrumu nije moglo da joj pomogne. Nije im mnogo moglo pomoći ni to što su odlučile da se povežu i sklope savez protiv Pulo-ka.

Dve zatočene žene nisu imale priliku da kuju planove. Bajron Pulok i Koen uleteli su unutra i obrušili se na dve žene. Vukli su ih surovo, a zatim vezali. Posle toga su krišom, tajno spuštene u podrum u prostoriju gde je i savezni šerif okončao život. Bila je to već treća noć u podrumu, pa dve nesrećnice nisu više nalazile reči da jedna drugu hrabre ili teše.

Bile su osuđene na smrt. Sada je samo bilo pitanje vremena kada će Bajron Pulok svoju pretnju sprovesti u delo.

On im je, istina, i obećao da će ih pustiti na slobodu kada mu budu prepisale svoju imovinu, ali je i to obećanje bila samo jedna bedna, podmukla laž.

Sada je hteo da ih muči tako dugo dok ne budu dobrovoljno potpisale dokument o predaji imanja i još molile za oslobađajući metak. Inače, mogao ih je držati zatočene godinama, da kao živi leševi provedu ostatak života u ovom podrumu.

Oni koji su samo znali Bajrona Pulo-ka kao kicoša i džentlmena nikada ni u snu mu ne bi mogli pripisati toliku surovost. Na žalost, Ajvi je znala kakav je on. Ne samo znala, nego i osetila. Sada je to bilo tragično saznanje i za Eloiz Hart. Bilo je zaista bestijalno koliko se taj zločinac naslađivao njihovim patnjama i njihovim očajanjem.

U međuvremenu je odustao i od braka sa Ajvi. Taj plan je napustio pod uticajem svog bliskog prijatelja Koen-
na. Smatrao je mnogo sigurnijim da toj lukavoj Ajvi ne pruži više nikakvu

šansu nego da je likvidira. Stalno je podsećao Puloka na ono što je zadesilo prevejanog i surovog Česa Foksi-ja. Budući da je situaciju već dovoljno čvrsto držao u rukama, nije bilo teško promeniti odluku i jednostavno osuditi Ajvi na smrt, ne misleći na bilo čiju reakciju i primedbe. Nije morao, tvrdio je Koen, praviti gužvu, bilo je nepotrebno i samo venčanje.

– Za sve sam ja kriva – jadikovala je Eloiz. – O bože, trebalo je da slušam svoja osećanja. Imala sam poverenja u Holideja. A onda sam uobrazila da si se udružila s njim i da zajednički pripremate neka zlodela. Sve je izgledalo tako kao da si ti otrovni pauk koji nezaustavljivo plete svoju otrovnu mrežu, Ajvi!

– Prestani konačno sa tim, Eloiz! – jeknu Ajvi. – Ne možemo da vratimo vreme unazad da učinimo tako kao da se nije dogodilo ništa. Ne mogu više da podnesem da slušam te silne prekore i optužbe koje upućuješ samoj sebi. Uostalom, nisi ništa više kriva za sve od mene same. I ja sam pala na njegove priče, laži i prevare. To se jednostavno ne može ni poreći, a ni izmeniti. Moramo se pomiriti s tim i gotovo.

– Kada bi bar Holidej bio u životu! – uzdahnu Eloiz Hart.

– On je mrtav – kazala je Ajvi s neskrivenom gorčinom. – Videla sam svojim očima kada je pao pogođen.

– A onaj Indijanac, šta je s njim? Šta je s Nizonijem?

– On leži ranjen na našoj farmi.

– Na farmi tvoga oca i tvoje braće? Šta je s njima? Ipak, njih su četvorica, koliko znam.

– Oni su jednostavni, pobožni ljudi i bili bi potpuno nemoćni protiv Bajrona Puloka.

– Znači moramo se jednostavno prepuštiti sudbini? Ja to još uvek ne mogu da shvatim, niti da poverujem.

Jedna vrata zaškripaše, jer su šarke bile zardale, a zatim se čuo metalni tresak. Hladan vazduh, promaja, osvojila prostoriju u kojoj su se nalazile dve zarobljenice. Zadrhtale su od hladnoće, jer gotovo i nisu imale odeće na sebi. Bolje rečeno, njihovu odeću su predstavljale dronjci! Već su im nekoliko puta nasilno skidali odeću da bi ih zločinci mučili i silovali.

Verovatno su i sada dolazili da ih kinje i obeshrabruju. No, obe žene kao da su potpuno otupele, to im više nije skoro ništa značilo. Predale su se sudbini, postale krajnje apatične.

Došli su noseći baklje i fenjere. Svetlost u ovoj prostoriji je delovala gotovo avetinjski. Dve nesrećnice u nemoćnosti da se brane ili odupiru, nisu ni podigle pogled.

Podrugljiv smeh se zaorio prostorijom. Tu su stajali Bajron Pulok, Koen i još četvorica plaćenih revolveraša. Pulok im se obratio podstičući ih na najgore – Hajde, momci, pokažite im sada kakvi ste muškarci – rekavši to, Bajron Pulok se grohotom nasmejao, a gotovo prazna podrumaska prostorija je odzvanjala.

XI

Ostavili su konje ispred grada. Nizoni se mnogo bolje snalazio, jer je poznavao grad. U velikoj kući koja je pripadala Ajvi, ni jedan ugao mu nije bio nepoznat. Osetio je laku jezu ulazeći kroz prozor na zadnjoj strani zgrade.

Već puna dva sata su motrili na grad, a naročito na Ajvin hotel. Nizoniju je sada sve bilo jasno. Bio je siguran kako se odvijaju stvari. Ajvi nije bila u svom stanu na gornjem spratu. Tamo su bile neke druge osobe. Stekao je utisak da Bajron Pulok gleda na „Kvin Ajvi” hotel kao na svoje vlasništvo. Za sada se, kako je cenio Holidej, Nizoni ponašao pribrano i oprezno. Međutim, poznavao je Indijance, pa je strahovao da nešto ne izazove njegov gnev i spontanu akciju, što bi moglo da im oteža, ako ne i pokvari plan. S lukavim protivnikom trebalo je lukavo i oprezno postupati.

Za Nizonija je to značilo samo jedno, Ajvi je bila u podrumu. Tamo je naravno bila zaključana. Tamo gde je pre kratkog vremena bio ubijen savezni šerif. Upravo ubistvo šerifa, Terensa Romera bio je razlog što je u ovom Indijancu sećanje na taj događaj izazivalo nelagodnost i mučninu. Nešto se u njemu opiralo protiv silaženja u podrum, jer je u njegovom narodu postojalo verovanje da duše mrtvih dugo još borave nemirne i u stalnom pokretu na mestu gde su njihova tela pala nasilnom smrću. Donosilo je nevolje, pa i nesreću vratiti se na takvo mesto,

pogotovo ako se prisustvovalo samom činu ubijanja.

Nizoni je bio tu, prisutan. On je bio saučesnik, ali o tome nije Doku kazao ni reč. U očima čoveka iz Džordžije morao je ostati hrabar momak koji je pukom slučajnošću – naleteo na Bajrona Puloka.

Izgledalo je da mu Holidej veruje sve. Što se Indijanca tiče, on sam je došao do uverenja da je na najboljem putu da sahrani svoju mračnu prošlost. Da počne nov, lepši i naravno bolji život. Čak kao da nije više bio svestan ili nije bar dovoljno, koliko je razbojništava i zločina počinio u svom životu. Za njega je sve to bilo izbrisano. Hteo je da bude tako, pa je snaga njegove želje potisnula sve.

Sada, međutim, silazeći uzanim stepenicama u podrum, sve intenzivnije se sećao ubijenog šerifa. On mu nije više izlazio iz glave. Osetio je kako mu se kosa diže na glavi, pa je išao ispred Doka zastajkujući i oklevajući. Dok, naravno, nije znao razlog. Tumačio je to Indijančevom oprežnošću i povremenim osluškivanjem.

Ugledali su treperavu svetlost baklji, znak da je opasnost veoma blizu. I bila je. Hodnikom je trenutak kasnije odjeknuo neobuzdan, divlji smeh Bajrona Puloka.

Nekoliko sekundi kasnije se hodnikom prolomio vrisak dveju žena od kojih je i Holideju, a i njegovom pratiocu krv počela da se ledi u žilama. Bio je to onaj prelomni trenutak od kojeg je Dok strahovao. Navaho je zaškrgutao

zubima i pojurio, ustremio se u pravcu iz kojeg je dopirao Pulokov smeh ne obazirući se na to što su ga mogli čuti. Opreznost je bila odbačena, ostala je samo mržnja i slepa želja za osvetom. Holidej je naravno pokušao da ga zadrži, ali bez uspeha.

Kao razbesnели bik ustremio se Nizoni sve do kraja uzanog tajnog hodnika i stigao do glavnog prostranog podrumskog dela jako osvetljenog fenjerima i bakljama.

U ćeliji koju su zatvarala vrata s rešetkama, obe žene su bile vezane za stubove na neopisivo surov način. Već i sam način na koji su bile vezane mora da im je izazivao paklene bolove.

Nizoni je bio van sebe.

Dok Holidej bi prvo pozvao razbojnice da se predaju, no Indijanac je pucao bez opomene, odmah i to uz prodorne ratničke povike.

Šest lupeža je odgovorilo vatrom. Reagovali su brzinom zmije zvečarke. Ni Holideju u ovakvoj situaciji nije preostajalo ništa drugo nego da puca. Svaka opomena, svaka reč bila bi suvišna.

U podrumskim prostorijama su pucnji odjekivali kao u klancu, pa je buka bila nesnošljiva. Izgledalo je kao da će se cela kamena konstrukcija svakog trenutka srušiti.

Bila je to borba bez milosti. Lavovski deo borbe pripadao je Nizoniju, Indijancu.

Bio je to nestvaran, gotovo avetinjski prizor. Stajao je tu lako povijen, otvorene košulje ispod koje su blještali

beli zavoji i mahnito pucao iz „vinčesterke” naslonjene na bedro.

Meci su ga pogađali, a on se pri svakom pogotku nesvesno trzao, ali nije padao. Stajao je tako dok njegova „vinčesterka” nije ostala prazna, bez i jednog metka. Tek tada je klonuo na kolena. No, još je uspeo da izvuče svoja dva revolvera i da ih isprazni pucajući, iako to više nije bilo potrebno. Prosto bila je to neka vrsta neobuzdane, nezadržive erupcije vulkana.

Klečao je nekoliko sekundi sa praznim revolverima u rukama i gledao Ajvi.

– Ajvi, ja...

Lagano je padao licem prema podu. I šestorica razbojnika je ležalo tu, ne dajući znake života.

Konačni obračun i paklenu pucnjavu preživeo je jedino Holidej. Oslobodio je Ajvi i Eloiz njihovih veza oštrim nožem koji je nosio u sari čizme. Obavio je to brzo.

Nesrećne žene su piljile u njega kao da pred sobom imaju priviđenje. Samo im se osmehnuo da ih ohrabri. Taj osmeh, je istina, značio i zadovoljstvo što mu je još jednom uspelo da reši slučaj koji ga je zamalo odvuкао u ništavilo. Izvršio je zadatak koji mu je poverio njegov najbolji prijatelj, Vajjat Erp. Misterija nestanka dvojice saveznih predstavnika zakona je rešena kao i iznuđene prodaje imovine i rudnika.

Tajnim stepenicama, istim onim kojim je stigao ovamo sa Nizonijem, vratili su se u Ajvine odaje. Ona se, ko-

liko je bilo moguće uredila i naravno obukla, a onda izdala naređenja da se poginuli uklone iz podruma. Pružila je gostoprimstvo Eloiz Hart i omogućila joj da se oporavi i odmori.

Razbojnici su sahranjeni na Ajvin zahtev što dalje od grada koji je nosio njeno ime – Mejo Siti. Nosio ga je častno sve do Pulokovog dolaska.

Ne treba ni naglašavati koliko je pažnje i brige bilo poklonjeno Holideju. Teško mu je padalo što se Eloiz Hart stalno vraćala na svoju krivicu, optužujući sebe i kajući se naravno. Doku se nekoliko puta zaigrao osmeh na licu, jer je primetio da lepa udovica govori o svojoj krivici i o kajanju naročito žustro kada bi ostajali sami, a Ajvi odlazila da sređuje neke svoje poslove u hotelu.

Eloiz Hart je htela više od oproštaja, htela je Doka Holideja. Ona, međutim, nije smatrala da time ugrožava Ajvi, jer je vlasnica ovog malog grada bila duboko pogođena Nizonijevom pogibijom i odlučila da njegovo telo prebaci do farme svojih roditelja i tamo ga sahrani kao člana porodice. Smatrala je da mu to duguje.

Markantni pustolov i kockar objasnio je Eloiz Hart da je obećao Mejovima posetu i da će pratiti Ajvi, a i Nizonijeve posmrtno ostatke do ranča. Nije,

naravno, popalio sve mostove, uverio je udovicu da će za koji dan kada se odmori i oporavi doći kod nje u Lejton.

Put do farme je uglavnom prošao u ćutanju. Indijanac je prebačen taljigama koje su pratili Dokov i Ajvin konj. Uprkos uspešnom izbavljenju i kraju strahovlade Bajrona Puloka, tokom puta su govorili veoma malo. Dok je ipak iskoristio da obavesti Ajvi o očevom oproštaju i blagoslovu koji je dao za njihovo venčanje, Ajvino i Nizonijevo. Ona je samo okrenula glavu i nadlanicom obrisala oči.

Nizoni je zaista na farmi Mejovih sahranjen kao član porodice, častan i uvažen čovek. Irvin Mejo je na njegovom grobu čitao poglavlje iz biblije.

Posle tri dana gostoprimstva i izuzetne pažnje, Dok je krenuo na put. Ajvi mu je srdačno stisnula ruku i poželela sreću. Znala je da ide u Lejton. Istina, verovala je da se uputio u posetu Eloiz Hart.

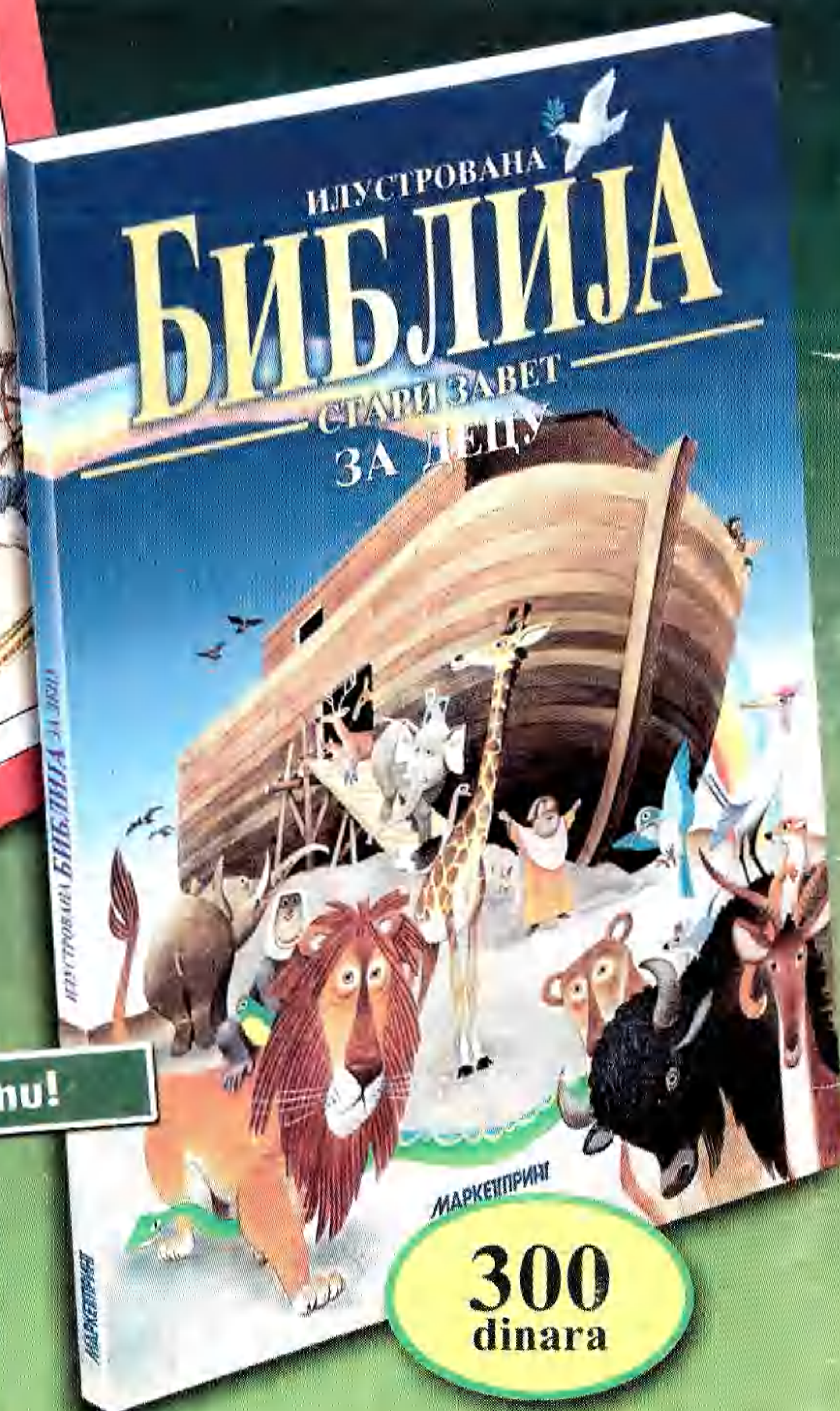
Dok to nije krio. Jedino je prećutao da je Lejton mesto iz kojeg prema dogovoru sa Vajatom Erpom treba da pošalje izveštaj guverneru i da tu sačeka uputstva za novi zadatak. Činjenica da je baš tu živela lepa i strasna Eloiz Hart značilo je samo jedno – spojiti prijatno sa korisnim!

KRAJ

MARKETPRINT

Poštarina uključena u cenu!

Detaljnije informacije:

telefon: 021 443 400

telefaks: 021 6331 067

mail: mprint@neobee.net

21000 Novi Sad
Đorđa Zličića 34

ISSN 0353-0000

00446